

Phần V

Hướng dẫn để sống sót và kêu gọi hành động

Chết bởi kẻ ủng hộ Trung Quốc: Fareed Zakaria biến đi

Sự tăng trưởng của Trung Quốc mang lại lợi ích rõ ràng và đầy ngạc nhiên cho thế giới và đặc biệt cho nước Mỹ.

- Fareed Zakaria

Này Fareed, ông có muốn một chút mù tạc cho lời ngoa dụ đó không? Và sau khi ông kết thúc sự vồn vã với Trung Quốc, làm ơn hãy trả lời câu hỏi này:

Làm sao mà một nhà báo, giám đốc điều hành, người tiêu dùng, nhà chính trị, nhà phê bình hay học giả người Mỹ nào đó có thể bảo vệ một chế độ toàn trị chuyên bán sản phẩm độc hại gây thương tật và chết người, tấn công máy tính của chúng ta để cướp cắp tài sản trí tuệ, tiến hành các cuộc tấn công kiểu con buôn vào nền kinh tế chúng ta để cướp cắp công ăn việc làm, sử dụng trái Đất như cái gạt tàn thuốc lá khổng lồ, đối xử với công nhân của chính họ như là một lũ nô lệ, và đang tiến hành vũ trang tận răng để có thể đánh chìm hạm đội của chúng ta, bắn hạ các vệ tinh của chúng ta để họ thỏa sức điều hành thế giới?

Đó là một câu hỏi rất hay. Và không hề có một câu trả lời thuyết phục nào cả. Dù vậy hàng ngày trên khắp nước Mỹ vẫn có một số lượng lớn đến mức đáng kinh ngạc bọn Ủng hộ, bọn Nhân nhượng, những kẻ như Fareed Zakaria, James Fallows, Tom Friedman, và Fred Hiatt đến Nicholas Kristof, David Leonhardt và Joseph Stiglitz, bảo vệ kịch liệt cho Trung Quốc chống lại những người muốn gây sức ép thực hiện những cải cách đáng lẽ phải làm từ lâu rồi.

Thực tế, sự tồn tại của Liên minh Ủng hộ Trung Quốc không chính thức này trong biên giới nước Mỹ có một ngụ ý quan trọng về mặt chính trị: chúng ta với tư cách là một quốc gia không thể đương đầu một cách hiệu quả với chính phủ Trung Quốc khi nào chúng ta chưa xác định rõ những kẻ biện hộ này và sau đó bác bỏ những luận điểm vốn là thành trì to lớn nhưng không tưởng kiểu tháp Babel¹ chống lại sự thay đổi có ý nghĩa trong quan hệ Mỹ - Trung này.

Đó là mục đích chính của chương này, và để bắt đầu, đây là danh sách của sáu thành viên chính trong Liên minh Ủng hộ Trung Quốc. Họ bao gồm những nhóm sau, theo thứ tự ngẫu nhiên:

¹ Tháp Babel: Theo truyền thuyết, loài người đã từng nói chung một thứ tiếng và định xây tháp Babel cao hơn cả trời. Thượng đế hóa phép cho loài người nói ngôn ngữ khác nhau nên việc xây tháp thất bại. ND

- Những người theo phái tự do hy vọng “Dân Chủ hóa và thuần hóa con Rồng Trung Quốc”
- Những người theo phái bảo thủ “Mặc kệ những đợt tấn công của bọn con buôn, cứ hướng đến tự do thương mại bằng mọi giá”
- Những người uốn nắn dư luận có lợi cho các ngân hàng phố Wall
- Những kẻ nhân nhượng trong giới chóp bu của Washington
- Những bậc thầy toàn cầu hóa “Thế giới phẳng”
- Những tổ tư duy cố thỏa mãn gấu Trúc.

Những người theo phái tự do hy vọng “Dân chủ hóa và thuần hóa con Rồng Trung Quốc”

Tổng thống Clinton sẽ khép lại hàng năm dài tranh luận về chính trị và kinh tế vào ngày thứ Ba và đánh dấu một thành tựu lớn của chính quyền thời ông ta bằng việc ký thông qua bình thường hóa thương mại với Trung Quốc... Bước đi này được thiết kế nhằm mở cửa thị trường Trung Quốc rộng lớn cho doanh nghiệp Mỹ và mở đường cho Trung Quốc gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới... Tổng thống Clinton lập luận rằng đưa Trung Quốc gia nhập vào cơ chế thương mại toàn cầu sẽ giúp Trung Quốc trở thành một thành viên đáng tin cậy và có trách nhiệm hơn trong cộng đồng quốc tế.

- CNN

Kết lọc bản chất của nó, lập luận của những người theo phái tự do “Dân chủ hóa Rồng” cho việc ủng hộ sự nổi lên của Trung Quốc là: chúng ta phải "đưa Rồng Trung Quốc vào cuộc chơi" để thuần hóa nó.

Trong cách nhìn này, tất cả những gì mà một Trung Quốc toàn trị thật sự cần để trở thành một Trung Quốc dân chủ là thời gian và một liều thuốc nặng ký của kinh tế thịnh vượng. Bằng việc trở nên giàu có hơn, lập luận tiếp tục, “họ” sẽ trở thành như “chúng ta”, có nghĩa là một nền dân chủ dân sự tôn trọng tự do ngôn luận, quyền con người, sở hữu trí tuệ, luật lệ của tự do thương mại và tính thiêng liêng của hòm phiếu nghị viện.

Chính lập luận sai lầm này là gốc rễ của những vấn đề kinh tế hiện nay của Mỹ với Trung Quốc. Đó là vì chính quyền Clinton lợi dụng nó triệt để trong những năm cuối thập niên 1990 để hỗ trợ cho chính sách “đưa Trung Quốc vào cuộc chơi” và gây áp lực cần thiết lên các nhà lập pháp Quốc hội để đưa Trung Quốc vào Tổ chức Thương mại Thế giới trong năm 2000.

Tất nhiên, kết quả lịch sử chứng minh đây là một vết nhám cho Tổng thống Clinton. Trong thập niên qua, Mỹ đã chỉ nhận được kết quả ngược lại lời hứa hẹn từ chính sách “đưa Trung Quốc vào cuộc chơi” của chính quyền ông ta.

Thật ra, nền kinh tế Trung Quốc càng tạo ra nhiều của cải cho tầng lớp trung lưu đang lớn lên của nó, càng nhiều người dân Trung Quốc sẵn sàng chấp nhận ý tưởng rằng chủ nghĩa toàn trị vừa là cần thiết vừa là mong ước để giữ cho điều thần kỳ này được tiếp tục. Giáo sư Ming Xia đã mô tả nhóm tự do Mỹ đã hoàn toàn hiểu sai suy nghĩ của nhóm tân bảo thủ châu Á:

Ở phương Tây, những nhà dân chủ tự do thường mong đợi rằng nền kinh tế thị trường mới nổi sẽ tạo ra một tầng lớp trung lưu đủ lớn, những người sẽ trở thành xương sống của xã hội dân sự và là động lực cho quá trình dân chủ. Nhưng nhiều chuyên gia châu Á đã phát hiện rằng điều này không đúng ở Đông Á: dưới chủ nghĩa tư bản định hướng nhà nước ở Đông Á, tầng lớp trung lưu thường phụ thuộc nhà nước cho việc làm (chuyên viên và công chức nhà nước) và tài nguyên (doanh nhân) và vì vậy không chủ động trong việc chống lại nhà nước. Đây cũng là trường hợp xảy ra ở Trung Quốc. Không hề ngạc nhiên, tầng lớp trung lưu đã đứng bên cạnh chủ nghĩa tân bảo thủ ở Trung Quốc từ những năm 1990.

Một cách dễ hiểu hơn, có quá nhiều người Trung Quốc dường như sẵn sàng từ bỏ các quyền tự do ngôn luận và quyền con người để đổi lấy quyền và tiền cần thiết để mua xe BMW và bánh Big Mac². Đó là lý do tại sao giáo sư đại học Harvard Samuel Huntington cảnh báo những người theo trường phái tự do giữa thập niên 1990 không nên tin hoàn toàn vào khái niệm đưa Trung Quốc vào cuộc chơi. Cảnh báo của Huntington được trích dẫn trong tờ Taiwan Review:

Bản chất của nền văn minh phương Tây là Magna Carta³, chứ không phải Magna Mac. Thật ra, người Trung Quốc có thể ăn bánh Big Mac hay thậm chí lái xe hơi, nhưng vẫn không quan tâm đến việc đưa dân chủ vào trong nền chính trị của họ, đặc biệt khi họ phát triển mạnh dưới sự lèo lái của chính phủ, chủ nghĩa tư bản toàn trị.

Khi suy nghĩ về vấn đề này, chúng tôi muốn làm thật rõ một vấn đề: Không có cái gọi là “tính Trung Quốc” cố hữu hợp với chủ nghĩa toàn trị và không có gì ngăn cản người Trung Quốc hưởng sự thịnh vượng trong một xã hội tự do. Thật sự, Đài Loan, Hồng Kông, Singapore và Hoa kiều khắp thế giới đã chứng minh điều này nhiều lần.

Thật ra, sự thành công của người Trung Quốc trong các hệ thống khác dân chủ hơn là kết quả của lòng tự tôn, đạo lý làm việc chăm chỉ, và tinh thần trọng học. Tuy vậy, thật buồn là bộ máy tuyên truyền của đảng Cộng Sản đã thuyết phục một cách dối trá một bộ phận quan trọng người Trung Quốc và nhiều người trên thế giới rằng "sự lãnh đạo sáng suốt" của đảng Cộng Sản đã tạo ra sự giàu có cho Trung Quốc.

Vì vậy lần tới khi bạn nghe những người tự do khẳng định rằng chúng ta phải đưa Ròng Trung Quốc vào cuộc chơi và thuần hóa nó, hãy nhắc nhở họ rằng khái niệm vào cuộc chơi

² Big Mac: Bánh mì nhân thịt băm hamburger, món chủ lực trong nhà hàng McDonald. ND

³ Magna Carta: Hiến pháp nước Anh năm 1225, đặt nền móng cho chế độ pháp quyền ngay trong chế độ quân chủ khi lần đầu tiên khẳng định vua cũng phải tuân theo luật pháp. Magna Mac: giống như Big Mac. ND

chỉ đúng nếu Trung Quốc sẵn sàng chơi theo luật phương Tây – không phải tạo ra một luật của riêng nó.

Những người theo phái bảo thủ “Mặc kệ những đợt tấn công của bọn con buôn, cứ hướng đến tự do thương mại bằng mọi giá”

Như thế nền kinh tế thế giới chưa đủ yếu ớt, các chính trị gia ở Mỹ và Trung Quốc dường như dự tính tiến hành một cuộc chiến tranh tiền tệ kiểu cũ. Trong vấn đề này Mỹ sai nhiều hơn Trung Quốc, và điều quan trọng là tìm hiểu lý do tại sao, để hai quốc gia này đừng đưa thế giới quay về thời kỳ đen tối của chủ nghĩa bảo hộ tiền tệ theo kiểu lợi mình hại người.

- The Wall Street Journal

Sợ là ai đó nghĩ chúng tôi đang phê phán quá nhiều cánh Tả, thử đoán xem? Ít ra có một bộ phận trong cánh Hữu ở Mỹ đáng bị phê bình tương tự.

Dấu hiệu nhận biết của những người theo phái bảo thủ “Mặc kệ những đợt tấn công của bọn con buôn, cứ hướng đến tự do thương mại bằng mọi giá” là một niềm tin mù quáng vào nguyên lý của tự do thương mại bất kể các chính sách con buôn và bảo hộ mà đối tác thương mại của Mỹ áp dụng. Tuy nhiên, như chúng ta đã học được một cách đau đớn trong Chương 4 “Cái chết cho nền tảng sản xuất Mỹ”, thương mại tự do chỉ mang lại lợi ích cho *cả hai* nếu *cả hai* chơi theo luật. Ngược lại, và trường hợp điển hình là quan hệ thương mại bất cân xứng Mỹ - Trung, một quốc gia sẽ thu được thành quả do sự mất mát thu nhập, việc làm, nền tảng sản xuất và sự thịnh vượng của quốc gia còn lại.

Có lẽ điều rắc rối nhất về những người bảo thủ “Hướng đến tự do thương mại bằng mọi giá” là gần như không thể tranh luận với họ. Những kẻ ảo tưởng luôn tự cho mình đúng này không chỉ bỏ qua gần như bất kỳ vi phạm luật lệ tự do thương mại nào của Trung Quốc trong khi nhấn mạnh rằng Mỹ cần tiếp tục tuân thủ những luật lệ này. Thật ra, không có chỗ nào trong não trạng lý tưởng này có sự linh hoạt trí óc để phân biệt, ví dụ, giữa các loại thuế bảo hộ xấu và các hạn ngạch được thiết kế để đóng cửa thị trường trước mũi người nước ngoài, với các biện pháp tự vệ chính đáng như các sắc thuế trừng phạt những trợ cấp trái luật của chính phủ Trung Quốc.

Vậy thì chính xác ai là người mà chúng ta đang nói đến ở đây? Một điểm khởi đầu có ích là những trang xã luận của tờ *The Wall Street Journal*. Bởi vì như đoạn trích dẫn mở đầu của mục này minh họa, bất cứ khi nào chủ đề cải cách thương mại xuất hiện, tờ *The Wall Street Journal* và cả đàn tay bút xã luận và bình luận của báo hăng hái tiến hành công kích với các cách thức tuyên truyền đã từng chứng tỏ hiệu quả.

Cách thức này luôn bắt đầu với việc quy kết bất cứ hành động phòng vệ nào chống lại Trung Quốc là “chủ nghĩa bảo hộ”. Sau một đoạn đầy cảm động, tờ *The Wall Street Journal*

tiếp tục với một cảnh báo kinh khủng về cuộc chiến thương mại sắp xảy đến nếu Mỹ cố gắng bảo vệ bản thân nó khỏi những kẻ săn mồi Trung Quốc.

Tất nhiên, nếu cải cách thật sự là một khả năng, tờ *The Wall Street Journal* sẽ hết sức cố gắng dọa chúng ta bằng việc nhắc đến vai trò của sắc thuế Smoot-Hawley trong việc gây ra cuộc Đại Khủng hoảng. Điều này không khác gì một đồng phân bố, nhưng nó là sự tuyên truyền hiệu nghiệm một cách không thể chối bỏ đã phục vụ rất tốt chương trình nghị sự “Hướng đến tự do thương mại bằng mọi giá” trong những năm qua của tờ báo này.

Tờ *The Wall Street Journal* không lẻ loi trong số các thành viên tinh anh của giới báo chí tài chính trong việc đánh mạnh vào những người muốn cải cách quan hệ với Trung Quốc. Thật đáng tiếc, hai tay chơi toàn cầu lớn khác – nhật báo *Financial Times* và tuần báo tạp chí *Economist* – bị ảnh hưởng bởi thiên hướng tư tưởng tương tự để bỏ qua các hành vi thương mại không công bằng của Trung Quốc với nỗi sợ hãi rằng công kích những hành vi như vậy sẽ làm thiệt hại cơ chế thương mại tự do toàn cầu.

Chúng ta cũng sẽ bị bỏ lỡ lần nữa nếu chúng ta không thêm vào trong tập đoàn những người ủng hộ này nhiều học giả và thành viên của một vài nhóm tư duy bảo thủ của đất nước. Ví dụ, Dan Griswold ở Viện Cato và Ed Feulner của Tổ chức Heritage có thể được nghe thấy nhiều lần khi chơi giai điệu tự do thương mại này. Và Greg Mankiw của Harvard và Ronald McKinnon của Stanford cũng được liệt kê vào những người nêu cao lá cờ tự do thương mại ngay khi thấy dấu hiệu đầu tiên của những đạo luật Quốc hội về chủ đề như cải cách tiền tệ. Tuy nhiên, những gì mà tất cả những tư tưởng dễ vỡ này dường như không nhận ra là:

Trung Quốc đang làm hại nhiều hơn rất nhiều cho thương mại tự do trong triển vọng toàn cầu dài hạn hơn bất cứ một biện pháp tự vệ nào chống lại chủ nghĩa con buôn và bảo hộ Trung Quốc có thể gây ra.

Những người uốn nắn dư luận có lợi cho các ngân hàng phố Wall

Tổng những nguồn lực của Goldman Sachs, GSGH và công ty Chứng khoán Gao Hua là nhóm lớn nhất trong số các ngân hàng đầu tư quốc tế tại Trung Quốc.

- Goldman Sachs website

Trong khi chúng ta không đặt dấu hỏi cho cả tính chính trực lẫn động cơ của những người theo thái tự do “Dân chủ hóa và thuần hóa con Rồng Trung Quốc” hay những người theo phái bảo thủ “Hướng đến thương mại tự do bằng mọi giá” – họ ôm chặt một cách rất nhiệt thành lập trường của họ dựa trên một cam kết lý tưởng – tuy nhiên sự đánh giá nhân đạo này không thể trao cho thành phần thứ ba trong Liên minh Ủng hộ Trung Quốc. Những người uốn nắn dư luận có lợi cho các ngân hàng phố Wall đại diện cho tất cả các ngân hàng lớn đa dạng và các công ty dịch vụ tài chính đã đầu tư lớn vào Trung Quốc và hiện đang nhanh tay kiếm tiền – thường là với phần thiệt hại cho nước Mỹ. Dĩ nhiên, chiến lược chính của nhóm này là sử dụng các lập luận được công chúng yêu thích để làm tăng lợi ích tài chính của bản thân họ.

Hơi gây tranh cãi một chút, những kẻ phạm tội tệ nhất trong nhóm này là các ông khổng lồ tài chính như Goldman Sachs và Morgan Stanley. Họ đã thiết lập một số chi nhánh thuộc loại lớn nhất của Mỹ tại Trung Quốc, thường có mối quan hệ khăng khít với các quan chức Trung Quốc, và muốn bảo đảm rằng không có gì có thể làm chao đảo con thuyền vàng của họ.

Theo hướng này, họ đã thuê hai trong số những tay súng đánh thuê có thành tích cao nhất trong cuộc tranh luận về Trung Quốc – Jim O’Neil, chủ tịch bộ phận quản lý tài sản của Goldman Sachs, và Stephen Roach, cựu chủ tịch của Morgan Stanley châu Á. Cũng như các biên tập viên của tờ *The Wall Street Journal*, mỗi người trong bọn họ nhanh chóng quy kết cho bất cứ ai tìm kiếm cải cách với Trung Quốc là “Kẻ bảo hộ” hay là “Kẻ vui đập Trung Quốc” – và cả hai tận hưởng sự nổi tiếng như những ngôi sao nhạc rock trên báo chí nhà nước Trung Quốc. Nhưng những điều làm hai tay súng nặng ký này nổi bật giữa đám đông là sự sử dụng tài tình của họ về các lập luận kinh tế và xuyên tạc những con số thống kê.

Hãy xem Jim O’Neil như một ví dụ. Trong thời gian trước khi một quyết định cực kỳ quan trọng của Bộ Tài chính Mỹ về vấn đề Trung Quốc tung ra, tờ *Financial Times* đã trao cho O’Neil một cột báo để đưa ra một luận điệu lạ lùng là “đồng nhân dân tệ rất gần với giá trị thực của nó”. Đúng vậy, Jim. Và Mao Trạch Đông đã là một nhà tư bản.

Thế còn đoạn trích loan truyền nổi sợ hãi từ tờ *China Daily* ở Bắc Kinh, tờ báo đã nhanh hơn bao giờ hết dành cho Stephen Roach một chút mực dính máu:

Chủ tịch Morgan Stanley châu Á Stephen Roach nói vào hôm thứ Sáu rằng sẽ thật mỉa mai cho Mỹ khi quy kết tiền tệ của Trung Quốc cho tỉ lệ thất nghiệp cao và thâm hụt thương mại, và những trừng phạt thương mại chống Trung Quốc sẽ đưa đến một kết quả tai hại cho Mỹ.... Thâm hụt thương mại song phương Mỹ - Trung hầu như không phải do đồng nhân dân tệ gây ra. Nó phản ánh một sự thật rằng Mỹ không biết tiết kiệm và những quốc gia không tiết kiệm phải nhập khẩu thặng dư tiết kiệm nước ngoài.

Giỏi thật! Chỉ trong một đoạn văn, Roach đã chuyển toàn bộ quy kết lỗi lên nước Mỹ cho vấn đề thâm hụt thương mại lớn với Trung Quốc, sử dụng lan truyền hoang mang sợ hãi để làm tăng nỗi ám ảnh của “kết quả tai hại” được định nghĩa mơ hồ, và tuyệt đỉnh của sự mơ hồ, xác nhận rằng đồng nhân dân tệ định giá thấp của Trung Quốc không thực sự là một yếu tố.

Roach cũng chẳng tinh tế gì. Phản ứng với một phê bình gay gắt của một người đạt giải Nobel về vấn đề đồng nhân dân tệ bị định giá thấp, Roach quát tháo: “Tôi nghĩ chúng ta nên dùng gậy bóng chày đập cho Paul Krugman một trận”.

Tất nhiên, khi chúng ta đọc những điều như thế này, chúng ta luôn tự hỏi tại sao Trung Quốc không sẵn lòng định giá đồng tiền của nó một cách công bằng nếu, như Roach xác nhận, nó không thật sự là một lực đẩy lớn cho nền kinh tế của Trung Quốc. Về lời cáo buộc “Mỹ không tiết kiệm”, Roach từ chối ghi nhận vai trò quan trọng mà quá trình thao túng đồng

nhân dân tệ gây nên trong việc nén một cách nhân tạo lãi suất của Mỹ và do đó giảm tỉ lệ tiết kiệm của nước Mỹ.

Điều có lẽ chán ngấy nhất về sở thích của O'Neil và Roach là sự sẵn lòng của họ trong việc xào nấu số liệu thống kê cho đến khi chúng bộc lộ ra điều gì đó mà họ muốn. Hãy xem lời xác nhận mà Roach đưa ra trong một cuộc phỏng vấn trên *Barron's*:

Năm ngoái, Mỹ chịu thâm hụt thương mại với 90 quốc gia. Trung Quốc là lớn nhất, nhưng có 89 quốc gia khác cộng lại nhiều hơn số thâm hụt thương mại của chúng ta với Trung Quốc.

Ồ, thật vậy sao ngài Roach. Thật sự, Trung Quốc một mình nó đóng góp 45% trong tổng số thâm hụt thương mại hàng hóa của Mỹ, để 89 quốc gia khác của Roach chia nhau phần 55% còn lại với trung bình ít hơn 1% cho mỗi quốc gia.

Càng tệ hơn nữa, Trung Quốc đóng góp đến 75% trong tổng số thâm hụt thương mại hàng hóa khi loại bỏ nhập khẩu xăng dầu khỏi tính toán cán cân thương mại. Chưa đủ với vai trò "Lee Atwater"⁴ của con Ròng kinh tế, Roach còn thành công với việc cáo buộc các quốc gia khác chịu trách nhiệm "nhiều hơn" cho vấn đề thâm hụt thương mại của Mỹ khi chẳng có tí sự thật nào.

Dĩ nhiên, nhìn rộng hơn là khi bạn thấy những người ủng hộ từ Wall Street như O'Neil và Roach lập luận chống lại những cải cách đầy ý nghĩa với Trung Quốc, hãy nhớ lại rằng họ làm việc cho ai và nỗi sợ của họ đến từ đâu.

Những kẻ nhân nhượng trong giới chớp bu của Washington

Tôi tin rằng đó là hòa bình trong thời đại chúng ta.

- Neville Chamberlain

Tôi tuyệt đối tin rằng sự trỗi dậy hòa bình của Trung Quốc là tốt cho thế giới, và cũng tốt cho Mỹ.

- Barack Obama

Trong thập niên qua, Trung Quốc áp đặt được lối chơi của nó lên nền kinh tế Mỹ mà có vẻ như không phụ thuộc đến việc ai đang ngồi ở Nhà Trắng, đang vận hành Bộ Tài chính, hay chiếm đa số tại đồi Capitol. Bất chấp đảng chính trị nào chiếm được quyền lực, sự đồng thuận trong giới chớp bu ở Washington luôn là nhân nhượng thay vì đối đầu với con Ròng Trung Quốc.

⁴ Harvey LeRoy "Lee" Atwater (1951 – 1991) chiến lược gia của đảng Cộng hòa, người chuyên tìm cách đim các đối thủ tranh cử của đảng Dân chủ bằng các thủ đoạn bôi nhọ vào những thời điểm quyết định. ND.

Với Tổng thống George Bush, vấn đề chủ yếu thuộc về hệ tư tưởng – là một nhà thương mại tự do, ông ta đã không thể thấy thiệt hại gây ra cho nền tảng sản xuất Mỹ bởi một Trung Quốc mang tư tưởng con buôn và bảo hộ. Thêm vào sự xao lãng này của Bush là cuộc chiến ở Iraq, cuộc chiến chống khủng bố, và sự ám ảnh của ông ta với trục ma quỷ, và chúng ta đã bị tổn thương với tám năm của chính sách “không thấy tai họa Trung Quốc” từ người đàn ông quyền lực nhất hành tinh.

Và lúc này chúng tôi phải thú nhận. Cả hai chúng tôi có hy vọng cao độ rằng một khi chúng ta có một sự thay đổi chính thể ở Washington trong cuộc bầu cử 2008, Mỹ sẽ nhanh chóng chuyển sang lộ trình của những cải cách có ý nghĩa với Trung Quốc. Tuy nhiên, với Tổng thống Barack Obama, cuối cùng quá rõ ràng rằng chúng ta đã đánh đổi một kẻ nhân nhượng trong giới chớp bu của Washington bằng một kẻ nhân nhượng khác.

Thứ rắc rối nhất trong những điều này là Tổng thống Obama dường như hoàn toàn không đủ khả năng kết nối những điểm đang ngày càng rõ ràng giữa sự khốn khó của nền kinh tế Mỹ với vũ khí hủy diệt việc làm của Trung Quốc. Có lẽ là bởi vì ông ta tin rằng ông ta cần tiếp tục vay mượn tiền của Trung Quốc để tài trợ cho gói kích thích tài khóa và thâm hụt ngân sách khổng lồ. Có lẽ vì ông ta tự bao vây mình bằng các thành viên nội các và cố vấn thân Trung Quốc như Jason Furman của Nhà Trắng, Bộ trưởng Thương mại Gary Locke, Giám đốc Hội đồng An ninh Quốc gia Jeffrey Bader, Lael Brainard của Bộ Tài Chính, và các quan chức James Steinberg và Kurt Campbell của Bộ Ngoại giao.

Đáng ngại nhất, có lẽ là Tổng thống Obama thật sự không hiểu những rắc rối của kinh tế vĩ mô toàn cầu và, như là một phiên bản hiện đại của cố Thủ tướng Anh Neville Chamberlain, “tuyệt đối tin” rằng “sự trỗi dậy” của Trung Quốc sẽ “hòa bình” và “tốt cho Mỹ”. Dù cách nào đi nữa, hai ông chủ gần đây của Nhà Trắng không đáp ứng thỏa mãn câu hỏi của chúng ta, những người sống ở Mỹ, về vấn đề Trung Quốc.

Và với hai ngài tổng thống như vậy, không có gì ngạc nhiên khi chúng ta có những câu chuyện tương tự của hai Bộ trưởng Tài chính, Henry Paulson của Bush và Timothy Geithner của Obama. Dù đã có rất nhiều cơ hội - và những bằng chứng tràn ngập! – cả hai đã từ chối nhiều lần việc tiến hành một bước đi quan trọng nhất và trực tiếp nhất mà đất nước này có thể thực hiện trên con đường hướng đến cải cách thương mại có ý nghĩa với Trung Quốc, đó là quy cho Trung Quốc là quốc gia thao túng tiền tệ.

Dĩ nhiên, không ai thật sự mong đợi Hank Paulson tháo ngòi quả bom tiền tệ của Trung Quốc. Sau hết, trước khi trở thành Bộ trưởng Tài chính, Paulson là một trong những tay đầu sỏ của Những kẻ uốn nắn dư luận có lợi cho các ngân hàng phố Wall. Thật ra, trên cương vị là chủ tịch và CEO của Goldman Sachs, Paulson đã thực hiện hơn 70 chuyến đi đến Trung Quốc. Mỗi liên kết Trung Quốc của Paulson đã giúp cho hãng của ông ta kiếm hàng trăm triệu đô-la; và không thể nào một tay gáo cội của Wall Street lại đi cản cánh tay Bắc Kinh vốn đang nuôi sống cho các đồng chí Goldman Sachs quá tốt.

Còn việc Timothy Geithner thay đổi một cách nhanh chóng sang thành một nhà ủng hộ Trung Quốc như thế nào còn hơn là một điều bí ẩn. Và này chàng trai, có phải chúng tôi đang

hàm ý thay đổi *nhANH*. Trong một giây phút chớp nhoáng mọi thứ đều có thể thay đổi ở New York, Geithner đi từ một nhà ủng hộ cải cách Trung Quốc, hứa hẹn sẽ quy kết Trung Quốc là một nước thao túng tiền tệ trong suốt cuộc điều trần của ông ta, đến một người nhân nhượng Trung Quốc ngay khi ông ta ngồi vào văn phòng Bộ Tài chính.

Những bậc thầy toàn cầu hóa “Thế giới phẳng”

Cho đến giờ, mối quan hệ kinh tế với Trung Quốc của Mỹ đã thành công và có lợi – và có lợi cho cả hai phía....

Ca làm việc trong nhà máy [ở Trung Quốc] thường là 12 giờ, và thường với hai lần nghỉ ở giữa cho họ ăn (có trợ cấp hay miễn phí), sáu hay bảy ngày một tuần. Bất cứ khi nào có sự cố - nếu dây chuyền bị dừng lại vì lý do nào đó, nếu một công nhân có dư được chút thời gian sau giờ ăn – nhiều người gục đầu vào cái bàn trước mặt họ và thường rơi vào giấc ngủ ngay lập tức.

- James Fallows, “China Makes, The World Takes,” (August 26, 2008)

Làm thế nào mà một trí thức Mỹ như James Fallows lại có thể hòa hợp được phát biểu đầu tiên của ông ta với quan sát thứ hai của ông ta? Điều này cũng là một câu hỏi tốt; nhưng nếu những bậc thầy toàn cầu hóa của Mỹ giới một thứ gì đó, thì đó là khả năng nhét những mâu thuẫn xuống dưới tấm thảm của những câu chuyện cổ tích ở xứ sở thần tiên như sự phụ thuộc nặng nề của Trung Quốc vào các công xưởng mở hôi bằng cách nào đó đang mang lại lợi ích cho nước Mỹ và những công nhân Mỹ.

Những bậc thầy toàn cầu hóa là ai, họ là những người đàn ông (đôi lúc là phụ nữ) vốn viết nên những bài tụng ca đầy tính nghệ thuật và đăng lên những trang tạp chí và báo uy tín như *Atlantic Monthly*, *The New York Times*, và *Time*. Ngoài Fallows, họ còn có những cái tên như Tom Friedman, Nicholas Kristof, và vâng, Fareed Zakaria đã đề cập trước đây.

Điểm chung của những Kẻ thổi sáo⁵ ma quỷ của Thế giới Phẳng Tuyệt vọng là niềm tin đê tiện rằng các công nhân và công ty Mỹ tuyển dụng họ không còn khả năng cạnh tranh về mặt chi phí với các quốc gia đang phát triển như Trung Quốc.

Cái hội đồng của sự tuyệt vọng này vừa kỳ dị vừa phản thực tế bởi vì trong lịch sử, Mỹ luôn có khả năng cạnh tranh với các nước lương thấp bằng lợi thế năng suất vượt trội của nó. Với lợi thế đó, nó không quan tâm nếu những người công nhân ở Thâm Quyển hay Sài Gòn đang kiếm 50 xu một giờ và những người công nhân Mỹ đang kiếm gấp 30 lần nếu những người công nhân Mỹ được trang bị kỹ thuật công nghệ mới hơn và thiết bị sản xuất vượt trội có năng suất gấp 30 lần.

⁵ Pied Pipers: những kẻ thổi sáo mặc quần áo nhiều màu trong truyện cổ tích, dùng tiếng sáo để dụ dỗ trẻ con và bắt cóc chúng. ND

Dĩ nhiên, vấn đề hiện nay của Mỹ với Trung Quốc là nó không phải cạnh tranh về lương thấp. Như chúng ta đã thảo luận nhiều ở Chương 4, các công ty Mỹ và công nhân của họ phải vượt qua những trợ cấp xuất khẩu phi pháp của Trung Quốc, thao túng tiền tệ, và hàng loạt vũ khí hủy diệt việc làm khác. Không có một người Mỹ nào nên tỏ ý nghi ngờ với một chân lý kinh tế đã tồn tại rất lâu này:

Cùng trên sân chơi bằng phẳng như nhau với Trung Quốc hay bất cứ quốc gia nào khác, các công ty Mỹ và công nhân của họ có thể cạnh tranh với bất cứ ai trên thế giới.

Sự thật này chỉ ra rằng những cải cách thương mại và tiền tệ thật sự với một Trung Quốc chơi xấu là rất thiết yếu tại thời điểm chuyển tiếp này trong lịch sử của chúng ta. Mặc dù vậy, các bậc thầy toàn cầu hóa từ chối ghi nhận sự thật này và thay vào đó cứ khẳng khái rằng những người công nhân Mỹ không cần những công việc sản xuất chế tạo bởi vì những công việc này "tắt yếu" chạy đến các nước như Trung Quốc.

Lời phàn nàn của chúng ta với những bậc thầy toàn cầu hóa không chỉ ở mức rằng họ đã sai lầm khủng khiếp. Nó còn là việc họ sử dụng những vị trí đặc quyền và quyền lực của họ tại những vị trí cấp cao trong giới phóng viên xói mòn để định hướng lệch lạc và trong một vài trường hợp nói dối trắng trợn công chúng Mỹ nhằm đề cao nghị trình toàn cầu hóa của họ. Lấy ví dụ hãy xem Fareed Zakaria huênh hoang chống lại cải cách tiền tệ với Trung Quốc từ vị trí đặc quyền của ông ta ở tạp chí *Time*:

Vào ngày 29/9, Hạ viện đã thông qua một đạo luật sẽ trừng phạt Trung Quốc vì tội duy trì đồng tiền của họ dưới giá trị thật bằng việc đánh các sắc thuế vào hàng hóa Trung Quốc. Mọi người dường như đồng ý rằng đã đến lúc phải làm như vậy. Nhưng không phải. Đạo luật này hoàn toàn vô nghĩa và là một sự mỉa mai nguy hiểm nhất. Nó sẽ không giải quyết vấn đề mà nó đang tìm cách giải quyết. Đáng lo hơn, nó là một phần của tâm lý chống Trung Quốc đang tăng lên ở nước Mỹ và bỏ qua thách thức thật sự của giai đoạn phát triển tiếp theo của Trung Quốc.

Thật sự, bộ máy tuyên truyền của Bắc Kinh đã không thể tung ra một mảnh lời tài tình hơn. Bằng việc lập luận rằng đạo luật cải cách tiền tệ sẽ “trừng phạt Trung Quốc”. Đầu tiên Zakaria đã mô tả Trung Quốc như là một nạn nhân đáng thương bị “đánh” bởi các sắc thuế hơn là một kẻ con buôn sẵn mồi mà Mỹ phải tự vệ chống lại. Hãy trở về mặt đất Fareed: định giá đồng tiền của bạn thấp hơn 40% giá trị thật đơn giản chỉ để bòn rút các đối tác thương mại của bạn mới là vi phạm các luật lệ thương mại tự do.

Zakaria kế tiếp còn quả quyết rằng đánh thuế trả đũa để bù đắp cho đồng tiền bị định giá thấp của Trung Quốc “sẽ không giải quyết được vấn đề mà nó đang tìm cách giải quyết”.Ồ thật không? Nếu vấn đề là đưa đồng tiền của Trung Quốc trở về giá trị thật, dĩ nhiên các biện pháp trừng phạt sẽ tốt, và những sắc thuế như vậy sẽ tạo ra thu nhập đáng vô cùng cần thiết cho chính phủ Mỹ cho đến khi Trung Quốc từ bỏ hay chơi một cách công bằng.

Cũng lưu ý rằng loại người "chó chê mèo lắm lông" như Zakaria đã khéo léo cố gắng quy kết cho bất kỳ ai hỗ trợ cải cách thương mại như là một người theo đuổi chủ nghĩa mỉa mai dân

nguy hiểm. Thế sự huênh hoang của tay Zakaria thân Trung Quốc là mị gì nếu như bỏ đi sự quả quyết về cái gọi là vùi dập Trung Quốc và sự nổi lên của một “tâm lý chống Trung Quốc đang lên”.

Đây thật sự là một kiểu tuyên truyền bậc thầy và Time Warner đã trả cho Zakaria khá hào phóng vì điều đó. Nhưng vấn đề lớn hơn với các “nhà học giả” như Zakaria là họ đơn giản không hề tiến hành một nghiên cứu thật sự nào để bênh vực cho những đánh giá thân Trung Quốc của họ.

Ví dụ hãy xem những mô tả đặc điểm của Zakaria về những nguồn gốc được cho là lợi thế chi phí của Trung Quốc so với các nhà sản xuất Mỹ trong cùng bài báo tạp chí *Time* ở trên. Với Zakaria, vấn đề không chỉ là lương thấp. Nó còn là các yếu tố khác như “sự trọng thị với kinh doanh, các công đoàn dễ bảo, và một lực lượng lao động chăm chỉ”.

Dĩ nhiên, có tất cả những thứ sai lầm *nhỏ nhỏ* trong phân tích của Zakaria. Trong phạm trù “sự trọng thị với kinh doanh”, Zakaria chắc phải tin tưởng rằng tệ tham nhũng lan tràn ở Trung Quốc bằng cách nào đó giúp cải thiện môi trường kinh doanh. Về cụm từ “các công đoàn dễ bảo” của Zakaria, nó như việc thoa son cho lợn; các công đoàn lao động Trung Quốc chỉ tồn tại trên danh nghĩa và Thượng Đế (và một đội bác sĩ đi kèm) phải đến để giúp đỡ nhà tổ chức người lao động nào đó đang cố gắng thành lập một công đoàn biết tranh đấu thật sự với chủ lao động Trung Quốc. Và liên quan đến “lực lượng lao động chăm chỉ” của Trung Quốc, nếu ông muốn nói là người Mỹ không sẵn lòng làm việc 12 giờ một ngày, 6 ngày một tuần với giờ đi vệ sinh được luật hóa trong điều kiện công xưởng bóc lột tàn tệ, thì vàng Fareed, ông đã đưa chúng tôi đến tình trạng đó.

Nhưng những điều này chỉ là những lý sự cùn *nhỏ nhặt* với phân tích của Zakaria về lợi thế chi phí sản xuất của Trung Quốc. Vấn đề lớn thật sự trong lập luận của ông ta là ông ta không hề đề cập đến những nguồn gốc *thật* của lợi thế cạnh tranh của Trung Quốc. Tất nhiên những thứ này chính là những vũ khí Hủy diệt việc làm như đã nói trước đây vốn gần như vi phạm mọi luật trong sách tự do thương mại. Một lần nữa như đã ghi trong Chương 4, chúng bao gồm các trợ cấp xuất khẩu đồ sộ trái luật của Trung Quốc, hành động thao túng tiền tệ của nó, việc ăn cắp bản quyền và làm hàng giả tràn lan, chính sách phi pháp trong việc bắt buộc chuyển giao công nghệ, và vân vân. Và trong cái vân vân đó, chúng ta đừng quên lợi thế chi phí của các nhà máy của Trung Quốc có được từ việc sử dụng các con sông, con suối và bầu khí quyển thế giới như là những địa điểm xả rác thải khổng lồ.

Vậy thì tại sao Zakaria lựa chọn để cố tình bỏ sót những nguồn gốc quan trọng nhất của lợi thế cạnh tranh của con Rồng Trung Quốc ngoài lao động giá rẻ của nó? Thật sự chỉ có thể có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất là Zakaria hiểu sức mạnh của những vũ khí Hủy diệt việc làm này nhưng cố tình lựa chọn bỏ qua chúng. Nó đưa đến những vấn đề về sự chính trực.

Khả năng thứ hai là Zakaria thật sự không hiểu tình trạng kinh tế của quan hệ thương mại Mỹ - Trung. Nó đưa đến những vấn đề về sự tín nhiệm – và khả năng thật sự mà nhà học giả rộng tuếch hạng siêu gà này nên biến đi vào một ngày nào đó.

Dĩ nhiên, tại lúc này đây bạn có thể nghĩ chúng tôi đang làm việc trích dẫn ác ý với Fareed Zakaria, nhưng chúng tôi làm vậy chỉ bởi vì chúng tôi tin rằng ông ta không chỉ là một trong số những người ảnh hưởng nhất của cái gọi là những bậc thầy toàn cầu hóa mà còn là nhân vật vô trách nhiệm nhất của đám người đó. Để minh họa cho điểm cuối cùng này, sẽ hữu ích để đánh giá lập luận cuối cùng của những bậc thầy toàn cầu hóa mà Zakaria đã giúp làm cho trở nên phổ biến. Đây là lập luận của Zakaria với đầy đủ tinh thần của câu nói của Marie Antoinette “Hãy để Bombay ăn bánh mừng thắng lợi”⁶: Thậm chí nếu Trung Quốc sẵn sàng từ bỏ đường lối con buôn của họ, sự tăng lên về mặt chi phí của hàng xuất khẩu Trung Quốc sẽ không làm giảm thâm hụt thương mại của Mỹ hay làm tăng số lượng việc làm sản xuất chế tạo ở Mỹ. Thay vì vậy, một sân chơi bằng phẳng như thế sẽ chỉ đơn thuần, theo lời của Zakaria, “giúp các nền kinh tế lương thấp như Việt Nam, Ấn Độ và Bangladesh, vốn làm ra các sản phẩm như của Trung Quốc”.

Dĩ nhiên, dựa trên những phân tích kinh tế của bản thân chúng tôi, chúng tôi tin tưởng rằng Zakaria đã sai lầm chết người về điều này. Như chúng tôi đã nói, chúng tôi tin tưởng rằng các công ty và công nhân Mỹ có thể cạnh tranh với bất cứ ai trên thế giới trên một sân chơi công bằng, đặc biệt trong lĩnh vực sản xuất chế tạo nơi mà sự tự động hóa và tài khéo léo thường có vai trò ít hấn lao động chân tay.

Nhưng hãy cứ giả sử Zakaria là thật sự đúng. Những điều ông ta đang nói là Mỹ không nên trừng phạt chủ nghĩa con buôn của Trung Quốc là bởi vì nó thật sự không giúp đỡ chúng ta. Nó chỉ giúp một số nước thế giới thứ ba khác mà không ai (hay ít ra là Fareed) quan tâm đến – những nơi trên thế giới đang chịu ảnh hưởng tồi tệ từ chính sách lợi mình hại người của Trung Quốc, như anh bạn láng giềng tốt của chúng ta Mexico và quê hương Ấn Độ của Zakaria.Ồ, Fareed, vậy thì lạnh lùng quá. Có phải ông đã quên đi nguồn gốc của ông và các khu nhà ổ chuột ở Bombay?

Những tổ tư duy cổ theta mãn gấu Trúc

Những ai định xây dựng một Vạn Lý Trường Thành của Mỹ để đẩy lui ảnh hưởng của Trung Quốc có thể làm nguy hại đến hòa bình và thịnh vượng của thế giới trong dài hạn trong khi chỉ làm được một chút để cải thiện triển vọng cho việc thay đổi chính trị ở Trung Quốc.

- Albert Keidel, Atlantic Council

⁶ Tác giả nhại theo câu nói của Marie Antoinette, hoàng hậu Pháp, vợ vua Lu-i XVI, khi được báo nhân dân không có lúa mì để ăn: Hãy để chúng ăn bánh. (Let them eat cake). ND

Là thành viên cuối cùng của Liên minh ủng hộ Trung Quốc, có rất nhiều tổ Tư duy cố thỏa mãn gấu Trúc trong và ngoài Beltway⁷ thường tự đưa mình vào các cuộc tranh luận về Trung Quốc. Chúng tôi không chắc chắn chính xác tại sao những tổ tư duy này lại quá thân Trung Quốc một cách dễ đoán vậy và chúng tôi không có ý muốn đặt vấn đề về tính chính trực của họ hay những động cơ của họ. Tuy nhiên, chúng tôi muốn chỉ ra những "đối tượng tình nghi thông thường" trong nhóm này, để trong trường hợp bạn gặp những luận điệu của họ trên phương tiện truyền thông, bạn có thể không đếm xỉa đến dữ liệu và ý kiến đó dựa trên nguồn gốc của chúng.

Thế thì đây là một "danh sách thu gọn", không kể thứ tự, của các tổ tư duy và nhà phân tích mà chúng tôi đã tìm thấy sự ngu dốt trong cái sáng suốt và sâu sắc của những bài viết về Trung Quốc của họ.

- Albert Keidel của Hội đồng Atlantic
- Peter Bottelier và Doug Paal của Carnegie Endowment
- Kenneth Lieberthal, Bob Rubin và John Thornton của (và bất cứ ai liên quan đến) Viện Brookings
- Charles Freeman của (và bất cứ ai liên quan đến) Trung tâm Nghiên cứu Chiến lược và Quốc tế
- Gần như bất cứ ai liên quan đến Hội đồng Quan hệ Quốc tế (Elizabeth Economy là một ngoại lệ đáng kể)
- Ed Gresser của Viện Chính sách Tiến bộ.

Lại một lần nữa, chúng tôi không mong muốn nghi ngờ động cơ của những nhà phân tích này hay viện của họ. Chúng tôi chỉ đơn giản nói là “Người đọc, hãy cẩn thận!”

Tổng kết sách lược của Liên minh ủng hộ Trung Quốc

Để kết thúc chương này, thật hữu ích để tóm lược các điểm chính của “Liên minh Ủng hộ Trung Quốc”. Bất cứ khi nào bạn thấy một hoặc nhiều trong số những lập luận này trên các bài bình luận, xã luận, diễn thuyết, tranh luận truyền hình, hay báo cáo tổ tư duy, bạn có thể yên tâm chắc chắn rằng những kẻ đó sẽ chống lại những cải cách có ý nghĩa với Trung Quốc. Vì thế, đây là một vài trò lừa bịp phổ biến của các nhà ủng hộ Trung Quốc:

- **Kiểu *điều kiện tiên quyết*** – buộc tội bất cứ ai chỉ trích Trung Quốc là một “Kẻ vùi dập Trung Quốc”
- **Kiểu Joe McCarthy** – quy kết bất cứ ai ủng hộ cải cách thương mại là một “kẻ bảo hộ”.

⁷ Ý nói đến hệ thống chính trị của Mỹ. ND.

- **Kiểu chơi đùa trên nỗi sợ hãi của chúng ta** – cảnh báo bất cứ nỗ lực nào nhằm bảo vệ Mỹ khỏi chủ nghĩa con buôn và bảo hộ Trung Quốc sẽ dẫn đến một “cuộc chiến thương mại”.
- **Kiểu biến nó thành một tiểu thuyết rùng rợn Stephen King** – nhắc đến vai trò của các sắc thuế Smoot – Hawley trong cuộc Đại Khủng hoảng để tạo ra sự ấn tượng rằng một cuộc chiến thương mại với Trung Quốc sẽ tàn phá nền kinh tế toàn cầu.
- **Kiểu tâm lý phản phản lực** – cảnh báo rằng nếu bạn cố gắng gây áp lực lên bất Bắc Kinh cam đoan cải cách chỉ đơn thuần mang đến kết quả ngược với mong đợi.
- **Kiểu né tránh hết lần này đến lần khác** – nhấn mạnh rằng “bây giờ” không phải là thời điểm để cam kết các cải cách – và lặp lại lập luận này từ năm này sang năm khác.
- **Kiểu chơi bài “người nghèo” Walmart** – cho rằng bất cứ sự tổn hại nào đến các cơ sở sản xuất chế tạo Mỹ sẽ được bù đắp nhiều hơn bằng lợi ích có được cho người tiêu dùng từ giá thấp hơn của hàng hóa Trung Quốc giá rẻ.
- **Kiểu sử dụng trò chơi vô sò Stephen Roach** – cho rằng vấn đề thâm hụt thương mại của chúng ta là một vấn đề “đa phương” với cả thế giới hơn là chủ yếu là vấn đề song phương với Trung Quốc.
- **Kiểu tự phê bình** – quy lỗi cho tỉ lệ tiết kiệm thấp của Mỹ trong vấn đề bất cân xứng thương mại Mỹ - Trung mà không phải là do các mưu đồ con buôn của Trung Quốc.
- **Kiểu tôi có thể bán cho bạn cầu Brooklyn?** – cho rằng đồng tiền của Trung Quốc không thật sự bị định giá thấp đến mức đó – hay không bị định giá thấp chút nào.
- **Kiểu sử dụng bào chữa Marie Antoinette – Fareed Zakaria** – cho rằng cải cách thương mại với Trung Quốc sẽ không giúp Mỹ mà chỉ chuyển thương mại đến các quốc gia chi phí thấp khác như Bangladesh và Việt Nam.

Thế đấy, nếu bạn lừa chúng tôi một lần với những sự xuyên tạc này thì thật xấu hổ thay cho các nhà ủng hộ Trung Quốc. Nhưng nếu chúng ta bị lừa dối nhiều lần thì xấu hổ thay cho chúng ta.

16-

Sống với Trung Quốc: Làm thế nào để Tồn tại và Thịnh vượng trong thế kỷ của Rồng

*Một chiếc tàu dong buồm về hướng Đông,
Và chiếc khác theo hướng Tây,
Mặc kệ những cơn gió,
Bởi chính các cánh buồm,
Chứ không phải là cơn gió,
Nói với chúng ta cách đi.*

-Ella Wheeler Wilcox, "Những cơn gió định mệnh"

Lúc bắt đầu của cuốn sách này, chúng tôi đã cam kết sẽ cung cấp cho bạn cách tồn tại và kế hoạch hành động cụ thể. Bây giờ, lời hứa này sẽ được thực hiện thông qua việc đề cập đến các lựa chọn cá nhân, cũng như các quyết định của lãnh đạo doanh nghiệp, và chính sách hành động của chính phủ để bảo vệ bạn và gia đình của bạn khỏi các sản phẩm không an toàn của Trung Quốc; và đồng thời cũng đem lại những thay đổi mang tính xây dựng cần thiết để tạo dựng nên mối quan hệ với một Trung Quốc thịnh vượng chứ không phải là một Trung Quốc nguy hiểm.

Chúng tôi tin rằng để tạo ra những thay đổi thực sự trong mối quan hệ Mỹ - Trung, chúng ta có thể bắt đầu từ những điều cơ bản. Đó là lý do mục tiêu chính của chúng tôi là thông báo rộng rãi cho công dân toàn thế giới về các mối đe dọa mà Trung Quốc đặt ra cho tất cả chúng ta. Chúng tôi tràn đầy hy vọng rằng một khi công chúng hoàn toàn hiểu được quy mô toàn cầu của "vấn đề Trung Quốc," thì đây chính là thời điểm cho một thay đổi chính trị trong hòa bình mà chúng ta cần tạo ra về cải tổ chính trị mang tính xây dựng ở Washington - cũng như ở Berlin, Tokyo, Sao Paulo, và các thủ đô khác trên thế giới.

Trước khi chúng tôi liệt kê các lựa chọn cá nhân, các quyết định của lãnh đạo doanh nghiệp, và cải cách chính trị, chúng tôi xin trích dẫn vài lời sáng suốt từ một số nhà tư tưởng khôn ngoan nhất thế giới. Với tất cả các nhà hoạch định chính sách đang đọc cuốn sách này, chúng tôi xin lặp lại lời khuyên của Betty Williams về việc không hành động: "Hãy ngưng ngay những lời sáo rỗng từ cuộc họp này, hãy hành động". Với những người nghĩ rằng chúng ta quá cứng rắn với Trung Quốc, hoặc những người thấy có thể niềm lạc quan của họ về một Trung Quốc "dân chủ hóa" lớn hơn các bằng chứng xác thực của bản chất độc tài toàn trị

của nó, xin vui lòng ghi nhớ các chuẩn mực đạo đức từ Albert Camus làm lời dẫn cuốn sách này: "Công việc của người biết suy nghĩ là không đứng cùng phía với đao phủ". Cuối cùng, với bất kỳ công dân Mỹ nào cảm thấy quá nhỏ bé và bất lực để chống lại, xin vui lòng ghi tạc từ những lời này của William James: "Cứ hành động như thể những gì bạn làm sẽ tạo ra sự khác biệt. Thực tế sẽ vậy". Và mỗi ngày, hãy cố gắng làm theo phương châm của Theodore Roosevelt: "Hãy làm những gì bạn có thể, với những gì bạn có, dù bạn ở bất cứ nơi đâu".

Tránh bị giết bởi hàng hóa rác rưởi và độc hại từ Trung Quốc

Chúng ta đi đến cửa hàng bán lẻ lớn như Costco, Target, Walmart hay một cửa hàng bán lẻ thuốc như Walgreens, CVS hoặc một cửa hàng tạp hóa như Kroger hoặc Safeway, và hầu như không thể mua sản phẩm nào ngoài hàng Trung Quốc. Điều này không chỉ gây bức bối, mà nó khiến chúng ta phát điên. Như chúng tôi đã minh họa, quá nhiều hàng rác rưởi và độc hại của Trung Quốc đang được nhồi nhét khắp các kệ bán lẻ của nước Mỹ. Dưới đây là một số bước cụ thể mà tất cả chúng ta có thể làm để bảo vệ chính mình.

1: Đầu tiên, hãy thay đổi thái độ của chúng ta - "giá rẻ" không phải lúc nào cũng rẻ nhất

Chúng ta không thể thay đổi hành vi mua hàng của mình cho đến khi chúng ta biết được nguyên tắc rằng sản phẩm tưởng như "giá rẻ" của Trung Quốc thực sự là không rẻ. Bên cạnh giá tiền bạn phải trả trên bảng giá, bạn cũng đối mặt với các yếu tố gây nguy cơ thương tích hoặc tử vong, tăng nguy cơ mất việc làm của bạn hoặc người quen bởi việc kinh doanh không công bằng trong chuỗi cung cấp hàng hóa Trung Quốc, và chi phí quản lý và thuế má khác mà sản phẩm của Trung Quốc không tính đến. Vì vậy, nếu đó là sản phẩm "Made in China", hãy dứt khoát đặt nó xuống, trừ khi bạn thực sự cần nó và không thể tìm thấy một sản phẩm thay thế hợp lý.

2: Tìm nhãn hàng - sau đó đọc nó một cách cẩn thận!

Chúng ta cũng không thể không mua các sản phẩm Trung Quốc trừ khi chúng ta biết đây là hàng Trung Quốc. Vì vậy, tất cả chúng ta cần phải cẩn thận đọc nhãn sản phẩm. Thật không may, trong khi Hải quan Hoa Kỳ quy định phải ghi rõ mục "Xuất xứ hàng hóa" trên tất cả các sản phẩm, việc tìm kiếm dòng chữ "Made in China" trên một sản phẩm được ví giống như chơi trò "Waldo ở đâu?" Và đôi khi thậm chí đòi hỏi phải có một kính lúp. (Chúng tôi không đùa đâu). Đó là lý do tại sao các quy định về nhãn hàng yêu cầu thông tin phải được tiêu chuẩn hóa, dễ tìm, và dễ đọc, tương tự như việc nhãn hàng thể hiện thông tin dinh dưỡng hữu ích về các sản phẩm thực phẩm của nước ta. Tuy nhiên, sự lờ đã về nhãn hàng không phải là vấn đề duy nhất chúng ta phải đối mặt trong việc cố gắng dứt bỏ các sản phẩm Trung Quốc. Chính việc này dẫn đến hành động tiếp theo của chúng ta.

3: Thắt chặt lỗ hồng trên mạng về mục "Xuất xứ hàng hóa" ghi trên nhãn

Trong môi trường bán lẻ truyền thống, mục "Xuất xứ hàng hóa" trên nhãn giúp người tiêu dùng khôn ngoan trong việc lựa chọn hàng hóa. Tuy nhiên, khi càng nhiều người tiêu dùng chuyển sang mua hàng trên mạng, thì việc mất đi khả năng lựa chọn càng cao và, chuyển sang gia tăng lợi ích của các nhà sản xuất vô đạo đức của Trung Quốc. Để hiểu được vấn đề, bạn chỉ cần vào trang web của Amazon. Đối với bất kỳ mặt hàng nào, bạn cũng có thể nhìn thấy mọi thông tin sản phẩm *trừ* nơi sản xuất. Đây rõ ràng là một lỗ hổng cần phải được thắt chặt. Luật Liên bang nên yêu cầu tất cả các nhà bán lẻ trực tuyến phải hiển thị rõ ràng mục nước sản xuất trên nhãn của tất cả các sản phẩm.

4: Yêu cầu ghi rõ "Xuất xứ hàng hóa" trên nhãn hàng

Như chúng ta biết, một số sản phẩm không hoàn toàn "Sản xuất tại Trung Quốc", nhưng chúng có khá nhiều thành phần hoặc bộ phận cấu thành sản phẩm có xuất xứ từ Trung Quốc. Ví dụ, nếu các viên vitamin tổng hợp được pha trộn và đóng gói tại Hoa Kỳ, các nhà sản xuất vẫn có thể dán vào một cái nhãn "Sản xuất tại Mỹ" mặc dù các thành phần chính của sản phẩm là từ Trung Quốc. Một vấn đề tương tự tồn tại đối với những chiếc ô tô được xem là "hàng Mỹ" có thể có các bộ phận quan trọng như má phanh, lốp xe sản xuất tại Trung Quốc.

Chính vì những mối nguy hiểm do lỗ hổng trong nhãn hàng gây ra, chúng ta rất cần những quy định luật pháp khắt khe hơn trong thông tin nhãn hàng. Ví dụ, Quốc hội nên yêu cầu tất cả các nhà sản xuất thực phẩm và thuốc men phải thể hiện rõ ràng Xuất xứ hàng hóa trên nhãn hàng đối với *tất cả* các thành phần chính của sản phẩm - và thông tin phải được thể hiện một cách tiêu chuẩn hóa và dễ đọc. Jerome Krachenfelser đã diễn đạt một cách khéo léo: "Nếu bạn nuốt nó vào cơ thể của bạn, thì chí ít bạn cũng được quyền biết được nó từ đâu ra".

5: Cho các nhà bán lẻ biết bạn không thích hàng Trung Quốc

Nếu các nhà bán lẻ như Walmart, Target, và Nordstrom biết bạn muốn chọn hàng hóa thay thế cho hàng Trung Quốc, họ sẽ thay đổi nguồn cung hàng của mình. Vì vậy, hãy dành chút thời gian nói chuyện với tất cả các nhân viên bán hàng và quản lý tại các cửa hàng mà bạn thường xuyên mua sắm, và để họ biết bạn sẽ là một khách hàng trung thành hơn nữa nếu các cửa hàng cung cấp cho bạn sản phẩm thay thế.

Để gây áp lực hơn nữa lên các nhà bán lẻ và các trung tâm mua sắm đang nghiện bán hàng giá rẻ khác thường của Trung Quốc nhằm thu lợi nhuận to lớn, bạn cũng có thể chuyển sang mua hàng trực tuyến và tìm kiếm các trang web cung cấp sản phẩm không phải của Trung Quốc. Tương tự như vậy, bạn cũng có thể viết thư hoặc gửi email cho bộ phận quan hệ khách hàng của cả nhà sản xuất và lẫn các cửa hàng bán lẻ. Hãy cho Apple và Best Buy biết rằng "Được thiết kế ở California" chỉ đơn giản là không thể bao che cho "được chế tạo ở Quảng Đông".

Một khi các nhà bán lẻ nhận được thông điệp tẩy chay hàng Trung Quốc, họ sẽ bắt đầu cạnh tranh nhau không chỉ về giá cả, mà còn về Xuất xứ hàng hóa. Cuối cùng, quan trọng là điều này không phải để lên tiếng về "Sản xuất tại Mỹ", mà đúng hơn là một chiến dịch cho "Sản xuất tại Thế giới tự do". Nền thương mại tự do thực sự là nền thương mại không có tình

trạng tư tưởng con buôn và bảo hộ sản xuất như của Trung Quốc. Chính các sản phẩm tuyệt vời từ các đối tác thực sự thương mại tự do như Nhật Bản, Mexico, và Đức đang cải thiện cuộc sống và góp phần vào sự thịnh vượng chung của chúng ta. Chúng ta cần những quốc gia này tham gia vào chương trình nghị sự về "thương mại tự do" và sẵn sàng bất cứ khi nào cũng có thể chia sẻ khó khăn nếu cần khi trừng phạt một Trung Quốc nặng tư tưởng con buôn và bảo hộ.

6: Hãy coi chừng các mặt hàng có giá trị lớn từ Trung Quốc mang thương hiệu "nước ngoài"

Một trong những cách chủ yếu mà Trung Quốc có kế hoạch thâm nhập thị trường ở Mỹ - đặc biệt là các mặt hàng "có giá trị lớn" như ô tô - là bán sản phẩm của mình dưới tên của các thương hiệu quen thuộc nước ngoài tạo ra những ảo tưởng hàng hóa không dính dáng đến Trung Quốc. Một trường hợp điển hình là Volvo. Công ty ô tô "Thụy Điển" trên danh nghĩa này bây giờ là hoàn toàn thuộc sở hữu của Geely Automotive ở Trung Quốc, và Giám đốc điều hành Stefan Jacoby, gần đây đã tuyên bố rằng công ty đang cân nhắc xuất khẩu xe hơi Trung Quốc đến Hoa Kỳ với nhãn hiệu Volvo đáng kính. Cũng lưu ý rằng Honda đang bán một chiếc xe hơi Trung Quốc, xe Jazz, vào châu Âu từ năm 2005. Vì vậy, một lần nữa, người mua hãy cẩn thận. Các công ty Trung Quốc với tiền mặt phong phú, đặc biệt là doanh nghiệp nhà nước - đang cắn xé các thương hiệu lớn của phương Tây như không cần biết đến ngày mai, và bạn sẽ phải chú ý đến báo chí tài chính để tìm hiểu về các vụ mua bán công ty.

7: Cải cách luật bồi thường buộc Trung Quốc và các tay trung gian phải thực sự chịu trách nhiệm

Chúng ta chưa bao giờ là người thích kiện tụng đình đám. Tuy nhiên, chúng ta tin rằng thật sai lầm khi các nhà sản xuất Trung Quốc không thể bị xét xử tại các toà án Mỹ và quốc tế, trong khi các đối thủ cạnh tranh Mỹ, châu Âu, và Nhật Bản phải tuân theo pháp luật.

Một sự vô lý tương tự là các công ty Mỹ nhập khẩu các loại thuốc, thực phẩm, và các sản phẩm nguy hiểm của Trung Quốc cũng không chịu trách nhiệm. Tình huống hiện nay giảm động lực cải cách luật bồi thường bằng cách cho các công ty Mỹ điều khoản giải thoát của Trung Quốc: hãy di chuyển dây chuyền sản xuất của bạn đến một số nhà môi giới bí ẩn tại Quảng Châu, và sau đó giả vờ bạn không biết chính xác nơi các sản phẩm của bạn được sản xuất. Đừng cười; điều này đã xảy ra. Đó là lý do tại sao chúng ta cần những điều luật rắn hơn để chỉ định lỗi thuộc bất kỳ một nhà bán buôn hay bán lẻ hàng Trung Quốc ở Mỹ phải chịu trách nhiệm vì bất cứ tổn hại nào của các sản phẩm đó đến người Mỹ. Tăng trách nhiệm giải trình sẽ buộc các nhà bán lẻ đẩy trách nhiệm trở lại nơi mà nó được sinh ra hoặc đưa ra những lựa chọn thay thế khác khi đưa hàng lên kệ của họ. Vì vậy, hãy để Nhà Trắng, Quốc Hội, và Hội đồng bang biết đã đến lúc phải tấn công các nhà buôn trung gian chuyên cung cấp hàng hóa vô bổ và chất độc của Trung Quốc.

Tước bỏ vũ khí Hủy diệt Việc làm của Trung Quốc

Các chính trị gia Mỹ cần phải nhìn sáng suốt hơn về cái hộp mà các nhà bảo hộ và con buôn Trung Quốc đang nhét chúng ta vào - bởi vì nó ngày càng giống như một cỗ quan tài! Đó là lý do tại sao Quốc hội và Tổng thống phải thông báo cho Trung Quốc hiểu một cách chắc chắn rằng Hoa Kỳ sẽ không chấp nhận bất cứ cuộc tấn công nào nhằm thâm tóm nền tảng sản xuất Mỹ nếu chúng không được thực hiện theo nguyên tắc thương mại tự do.

Nếu Trung Quốc từ chối buông vũ khí Hủy diệt Việc làm - vi phạm mọi quy tắc trong luật tự do thương mại - Tổng thống và Quốc hội sẽ không có lựa chọn nào khác hơn là hành động ngay lập tức. Dưới đây là những gì mà Mỹ có thể đơn phương giải giáp những vũ khí đó của Trung Quốc.

#1: Thông qua "Đạo Luật Thương mại tự do và công bằng Mỹ"

Biện pháp pháp lý hiệu quả nhất để đối phó với chủ nghĩa bảo hộ và con buôn Trung Quốc là - và tránh đối đầu trực tiếp bởi vì không cần phải nêu đích danh - Quốc hội thông qua "Luật Thương mại tự do và công bằng Mỹ." Đạo luật này sẽ đặt ra các nguyên tắc cơ bản sau đây - Với các biện pháp trừng phạt cứng rắn cho những ai không tuân theo luật chơi:

Bất kỳ quốc gia nào có nhu cầu thương mại tự do về hàng hóa chế tạo với Hoa Kỳ phải từ bỏ tất cả các trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp, duy trì một đồng tiền có giá trị hợp lý, cung cấp bảo vệ nghiêm ngặt về sở hữu trí tuệ, nêu cao các tiêu chuẩn môi trường, sức khỏe và an toàn đáp ứng tiêu chuẩn quốc tế, cung cấp cho thị trường toàn cầu không hạn chế năng lượng và nguyên liệu thô, mở cửa cho thị trường trong nước được tiếp cận tự do, bao gồm cả phương tiện truyền thông và các dịch vụ Internet.

Bằng cách thông qua luật này, Quốc hội vừa có thể bảo vệ hệ thống thương mại tự do quốc tế và đảm bảo sự thịnh vượng lâu dài của nền kinh tế Mỹ. Đạo luật này sẽ không mang tính "bảo hộ" - điều mà chắc chắn các nhà biện hộ Trung Quốc sẽ gắn mác cho nó. Thay vào đó, nó chỉ đơn giản là biện pháp thông thường và phòng vệ chính đáng khi đối mặt với xâm lược kinh tế của Trung Quốc.

#2 Hợp tác và điều phối toàn cầu là khẩu lệnh

Nhà yêu nước vĩ đại người Mỹ, Ben Franklin đã nói "Tất cả chúng ta phải liên kết cùng nhau, hay chắc chắn chúng ta sẽ bị kết liễu riêng rẽ." Đó là lý do vì sao hành động phê duyệt đạo Luật Thương mại tự do và công bằng của nước Mỹ phải liên kết với châu Âu, Brazil, Nhật Bản, Ấn Độ và các nạn nhân khác của chủ nghĩa con buôn và bảo hộ Trung Quốc để cùng nhau khiêu nại lên Tổ chức Thương mại Thế giới buộc Trung Quốc phải tuân thủ đầy đủ các điều khoản của đạo luật.

Chỉ với sức mạnh của số đông, Hoa Kỳ và những đối tác khác mới có thể thành công trong việc đưa Trung Quốc từ một kẻ làm giàu theo kiểu "lợi mình hại người" hòa nhập thực sự với cộng đồng các nước thương mại tự do.

#3: Sứ mạng bí mật giải quyết thao túng tiền tệ

Nếu chúng ta được yêu cầu phải đưa ra một vấn đề bức xúc nhất trong quan hệ Mỹ - Trung, chúng ta sẽ phải nói đến việc gắn cố định tỷ giá đồng nhân dân tệ với đô la Mỹ. Một đồng tiền thả nổi là yếu tố cơ bản để tự động điều chỉnh dòng chảy thương mại và ngăn chặn kiểu thặng dư thương mại triền miên mà Trung Quốc đang được hưởng trong quan hệ với nhiều đối tác thương mại.

Tuy nhiên, chúng ta đồng ý với những người biện hộ cho Trung Quốc rằng chính phủ Trung Quốc không phản ứng tích cực với áp lực trực tiếp. Do đó, ít nhất là đối với vấn đề tiền tệ, lựa chọn tốt nhất để có được một đồng tiền được định giá tương đối hợp lý có thể là biện pháp "ngoại giao con thoi" tối mật.

Trong công việc cực kỳ cấp thiết này, Nhà Trắng cần ngay lập tức cử một phái viên để thông báo với đảng Cộng sản Trung Quốc rằng: Hoa Kỳ sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc coi Trung Quốc là kẻ thao túng tiền tệ trong cuộc họp Kiểm điểm chính sách tài chính tiếp theo và áp đặt các mức thuế quan chống trả nếu Trung Quốc không tự nâng giá trị đồng bản tệ lên một mức hợp lý.

Trong những thảo luận về việc này, phái viên Mỹ phải giải thích rõ là Hoa Kỳ mong muốn việc cải cách tiền tệ là "ý tưởng của Trung Quốc", không phải là của Hoa Kỳ; và không bao giờ Hoa Kỳ muốn Trung Quốc "mất mặt" về vấn đề này. Chính vì thế mà sứ mạng này phải được tiến hành hoàn toàn bí mật.

Tuy nhiên, phái viên Mỹ cần cho đối phương hiểu rõ là sau hơn bảy năm thảo luận về vấn đề này, nước Mỹ đã hết sự kiên nhẫn về mặt chính trị, và hết thời gian về mặt kinh tế. Tất nhiên, nếu Trung Quốc không hành động kịp thời, Bộ Tài chính phải tiếp tục đi tới việc coi Trung Quốc là kẻ thao túng tiền tệ và áp đặt các loại thuế phòng vệ để đưa đồng nhân dân tệ lên giá trị hợp lý.

#4: Nhận thức được rủi ro kinh doanh thực tế khi chuyển sang sản xuất tại Trung Quốc

Quá nhiều các nhà quản lý Mỹ khi có quyết định chiến lược chuyển cơ sở sản xuất và công ăn việc làm sang Trung Quốc đã luôn không đánh giá đầy đủ một loạt những rủi ro. Rủi ro dễ thấy là bị mất sở hữu trí tuệ của công ty do bị đánh cắp hay qua các chính sách của Trung Quốc ép buộc chuyển giao công nghệ và bắt buộc phải chuyển cơ sở nghiên cứu và phát triển sang đất Trung Quốc.

Ngoài việc mất sở hữu trí tuệ của công ty, các rủi ro khác bao gồm từ căn bệnh tham nhũng, ô nhiễm nghiêm trọng, hay thiếu nguồn nước trong tương lai cho đến mức độ bảo hộ to lớn như Vạn lý Trường thành của Trung Quốc. Trong bất kỳ đánh giá toàn diện nào đối với rủi ro kinh doanh, các nhà quản lý cũng phải thừa nhận thực tế sau:

Nếu có một nước mà Hoa Kỳ có thể có xung đột vũ trang trong vòng mấy thập kỷ tới, đó chắc chắn là nước Trung Quốc đang tăng cường vũ trang nhanh chóng. Và nếu bạn

là một nhà giám đốc kinh doanh đang dự định chuyển sản xuất ra nước ngoài, liệu bạn có muốn bỏ toàn bộ trứng vào cái giỏ Trung Quốc khi xung đột như vậy có thể xuất phát từ Đài Loan, Tây Tạng hay tranh chấp lãnh thổ ở biển Nam Trung Hoa hay vì quyền tiếp cận dầu mỏ Trung Đông?

Từ đó các nhà quản lý Mỹ đang định chuyển kinh doanh sang Trung Quốc cần bỏ cặp kính màu hồng ra và thực hiện đánh giá toàn diện hơn nữa. Một cái nhìn tỉnh táo như vậy đối với những rủi ro *thực* liên quan tới việc chuyển các hoạt động kinh doanh sang Trung Quốc sẽ giúp tạo ra làn sóng mới đưa kinh doanh trở về với nước Mỹ, Brazil, Nhật Bản, châu Âu, và các thị trường mới nổi bên ngoài Trung Quốc.

#5: Hãy làm như Dan DiMicco của Nucor Steel - đừng làm như Jeffrey Immelt của GE

Nếu các giám đốc kinh doanh của Mỹ muốn hiểu rõ hơn về nghệ thuật chống lại chủ nghĩa con buôn và bảo hộ kiểu Trung Quốc, họ không cần nhìn đi đâu xa mà hãy học công ty Nucor Steel như một ví dụ do tổng giám đốc Dan Di Micco đặt ra. Ngoài việc điều hành một trong những công ty thành công và tiên tiến nhất thế giới về mặt sáng tạo công nghệ, DiMicco bỏ ra thời gian đáng kể trên các diễn đàn công cộng để thuyết phục cho cải cách thương mại thực sự với Trung Quốc. Bằng cách đó, DiMicco cung cấp một đầu mối phản công mạnh mẽ chống lại hành vi gây thơ hoặc thậm chí phản bội của các giám đốc như Tổng giám đốc của GE Jeffrey Immelt và Jack Allen của Westinghouse.

#6: Chặn đứng việc bắt buộc chuyển giao công nghệ và bắt cóc thành quả nghiên cứu của Mỹ

Như Ủy ban Mỹ-Trung đã kiến nghị mạnh mẽ, chính phủ Mỹ cần “giúp các công ty Hoa Kỳ chống lại những mưu toan của nhà cầm quyền Trung Quốc ra lệnh hay bắt buộc các công ty công nghệ cao nước ngoài phải tiết lộ thông tin nhạy cảm về sản phẩm của mình để đổi lại quyền tiếp cận thị trường Trung Quốc.” Chính phủ Mỹ cũng phải giúp các công ty chống lại việc bắt buộc phải chuyển cơ sở nghiên cứu và phát triển sang Trung Quốc như là điều kiện để có thể gia nhập thị trường Trung Quốc. Cả dân tộc chúng ta đang tự đẩy mình vào những thập kỷ phát triển trì trệ do nhường công nghệ của mình cho Trung Quốc, và điều này phải chấm dứt! Vì tầm quan trọng của vấn đề này, chúng ta cũng phải cân nhắc đến đạo luật có thể ngăn chặn các công ty của chúng ta ký kết với Trung Quốc các điều khoản yêu cầu chuyển giao công nghệ làm điều kiện để tiếp cận thị trường.

#7: Chấm dứt sử dụng kiểm duyệt như một thứ rào cản phi thuế quan

Nhiều mặt hàng xuất khẩu lớn nhất của nước Mỹ là từ các công ty hàng đầu thế giới của chúng ta trong lĩnh vực giải trí, truyền thông, và Internet. Việc mạnh tay kiểm duyệt của Trung Quốc đối với phim ảnh, truyền hình, và Internet, cùng với sự hỗ trợ ngầm cho nạn phổ biến ăn cắp bản quyền là sự tấn công hàng loạt vào thương mại tự do. Trong khi Facebook bị cấm hoàn toàn tại Thượng Hải, công ty Ren Ren đối thủ từ Trung Quốc lại nhận được sự

chào đón nồng nhiệt ở Hoa Kỳ và được niêm yết giá trị 500 triệu USD trên NASDAQ. Điều đó rất sai trái!

Để đảm bảo Trung Quốc không được lợi từ chiến tranh kinh tế kiểu trấn lột đó, Quốc hội cần thông qua đạo luật ngăn cản bất kỳ công ty truyền thông và Internet nào của Trung Quốc tham gia vào việc kiểm duyệt được niêm yết và gọi vốn từ thị trường chứng khoán Mỹ.

#8: Cấm các doanh nghiệp nhà nước Trung Quốc mua các công ty tư nhân

Chúng ta phải chấm dứt việc giả vờ cho rằng việc các công ty dầu khí, viễn thông, hay khai mỏ khổng lồ có sự hỗ trợ của nhà nước Trung Quốc mua đối thủ ở Mỹ, Canada, hay Australia sẽ tạo ra giá trị thực nào đó cho người tiêu dùng hoặc cổ đông. Ngược lại, chúng ta phải nhận ra các công ty nhà nước của Trung Quốc được nuôi nấng trong môi trường độc quyền, lớn lên nhờ lợi nhuận của những kiểu thương mại không công bằng, có quyền tiếp cận các khoản tài chính ưu đãi khổng lồ, và tất cả được điều hành bởi thành phần ưu tú của đảng cộng sản với ý đồ khóa chặt thị trường và phong tỏa các nguồn tài nguyên trên thế giới. Trong khi một số tổng giám đốc Mỹ sung sướng khi bán được những tài sản quốc gia của chúng ta cho các cán bộ tư bản nhà nước của Bắc Kinh để kiếm những đồng tiền ăn liền thì những vụ mua bán đó thậm chí không hề có ích chút nào cho quyền lợi quốc gia.

Hãy hiểu thật rõ về vấn đề này: Trung Quốc *không bao giờ* cho phép một công ty phương Tây mua bất cứ công ty Trung Quốc nào trong lĩnh vực "công nghiệp chiến lược"- bao gồm máy bay, ô tô, năng lượng, tài chính, công nghệ, tài nguyên thiên nhiên, và gần như là tất cả mọi thứ phức tạp hơn việc bán dạo bánh mì kẹp thịt băm và gà rán.

Vì mối đe dọa chiến lược từ các chính phủ nước ngoài chiếm quyền kiểm soát các công ty tư nhân ở Mỹ, Quốc hội Mỹ cần thông qua đạo luật ngăn cản các công ty tư nhân trong nước tiếp nhận các lời đề nghị từ các doanh nghiệp nhà nước, dù đó là doanh nghiệp Trung Quốc, Nga, hay gì đi nữa.

#9: Chúng ta cần một Tổng thống với cả trí óc và chỗ dựa

Phần lớn lỗi trong việc phá hủy cơ sở sản xuất của nước Mỹ thông qua việc chuyển hàng loạt ra nước ngoài có thể đổ trực tiếp lên các thế hệ của Nhà Trắng. Từ 2001 đến 2008, Tổng thống George W. Bush chắc chắn đã có chỗ dựa để đứng lên chống lại Trung Quốc. Nhưng đáng tiếc là những kẻ mù quáng về ý thức hệ trong bộ máy của ông ta không cho phép ông ta hiểu sự khác biệt giữa thương mại tự do và thương mại công bằng. Kết quả là, bộ máy thiếu năng của Bush chẳng làm gì cả ngoài việc đặt ra cuộc chiến chống khủng bố trong khi tư tưởng con buôn và bảo hộ của Trung Quốc cướp đi một cách hệ thống một phần công ăn việc làm trong nền kinh tế và thôn tính từng công ty một.

Trong một sự tương phản rõ rệt, Tổng thống Barack Obama chắc chắn đủ thông minh để hiểu vấn đề - ông đã tranh cử với quan điểm tấn công vào chủ nghĩa con buôn của Trung

Quốc và nắm vững vấn đề. Nhưng vấn đề của Obama lại là ở chỗ ông có vẻ như không có chỗ dựa để thực hiện những hành động cần thiết.

Xin lỗi vì sự nói thẳng, nhưng cái mà chúng ta cần bây giờ là một lãnh đạo với cả trí óc và chỗ dựa - một dạng Winston Churchill, không phải là Neville Chamberlain. Barack Obama có thể phù hợp nếu ông ta hiểu được thông điệp - còn nếu không, kỳ bầu cử 2012 sẽ cho nước Mỹ một cơ hội khác để tìm ra một Tổng thống dẫn chúng ta ra khỏi miền đất chết hậu công nghiệp mà nước Mỹ đang tiến vào dưới sự tàn phá của vũ khí hủy diệt việc làm do Trung Quốc chế tạo.

Vạch ra ranh giới cứng rắn cho gián điệp và chiến tranh mạng của Trung Quốc

Chúng ta đã thấy là Trung Quốc vận hành một mạng lưới gián điệp hung hãn nhất tại Hoa Kỳ và các lữ đoàn tin tặc Đỏ thường xuyên tấn công mạng máy tính của cá nhân, doanh nghiệp và chính phủ. Chúng ta cần nhận ra những mối nguy hiểm hiển hiện của những kiểu "chiến tranh không tiếng súng" để đứng dậy chống lại chúng. Chúng ta cũng phải liên tục tự hỏi mình: Tại sao chúng ta lại buôn bán nhiều thế với một đất nước tiến hành công tác gián điệp hung hãn chống lại chúng ta?

#1: Đẩy mạnh các nỗ lực phản gián chống Trung Quốc

Một phần lớn các nguồn lực dành cho cộng đồng tình báo Mỹ - CIA, FBI, và những tổ chức to lớn khác như Cơ quan An ninh quốc gia - tiếp tục được đổ vào cuộc chiến gần như vô tận chống khủng bố. Điều đó chẳng có gì là ngạc nhiên vì mối đe dọa của một số nhóm Hồi giáo cực đoan muốn sở hữu vũ khí hủy diệt hàng loạt là một khả năng đáng sợ.

Tương tự như vậy, chúng ta cũng phải đối mặt với một sự thật hiển nhiên: thậm chí ngay cả khi Trung Quốc đang tăng cường vũ trang một cách nhanh chóng và tích lũy hàng trăm vũ khí hạt nhân, họ vẫn tiến hành chiến tranh gián điệp và chiến tranh mạng chống lại đất nước chúng ta. Để chống lại mối nguy hiểm rõ ràng và hiện hữu ngang với khủng bố đó, chúng ta cần cải tổ nhân lực triệt để và đẩy mạnh những nỗ lực dành riêng cho chống tình báo Trung Quốc - và phối hợp công việc đó với những đồng minh của chúng ta tại châu Á, châu Âu, và Mỹ Latin.

Trong khi mỗi khoản chi bổ sung khó mà được phê duyệt trong thời buổi cắt giảm ngân sách nghiệt ngã hiện nay, cuối cùng, chúng ta sẽ có được cái mà chúng ta trả tiền hay không trả tiền cho nó. Khi cân nhắc các chi tiêu này, chúng ta phải nhận thức là những thiệt hại cho sức khỏe nền kinh tế của chúng ta do riêng tình báo công nghiệp Trung Quốc gây ra chắc cũng đủ biện hộ cho những chi phí tưởng là to lớn dành cho công tác phản gián chống lại đe dọa Trung Quốc.

#2: Mạnh tay truy tố và trừng phạt gián điệp Trung Quốc

Một gián điệp đóng góp cho khả năng của Trung Quốc phát triển các hệ thống vũ khí tiên tiến về mọi khía cạnh cũng nguy hiểm như một binh sĩ Trung Quốc ẩn nút bắn vũ khí đó. Đó là lý do tại sao tòa án, hội đồng xét xử và các công tố viên của chúng ta cần nghiêm túc hơn nhiều đối với vấn đề gián điệp Trung Quốc; và *bất kỳ* kiểu làm gián điệp nào cũng phải bị truy tố mạnh tay.

Về mặt hình phạt thích hợp, công dân Mỹ làm gián điệp cho Trung Quốc là tội phản quốc - tội cao nhất chống lại đất nước. Tội đó phải bị trừng phạt bằng án chung thân và, trong những trường hợp liên quan đến bí mật quân sự và quốc phòng, phải dẫn đến án tử hình.

Hơn nữa, nếu bất kỳ gián điệp Trung Quốc nào bị bắt tại nước Mỹ, chúng cần bị giam lại và gần như là ném chìa khóa đi - bởi vì chỉ có trừng phạt nặng như vậy mới giảm bớt được hoạt động gián điệp trên đất nước chúng ta. Và nên biết là bất cứ gián điệp Mỹ nào bị bắt ở Trung Quốc sẽ phải chịu số phận tàn bạo hơn mọi thứ mà hệ thống tư pháp của chúng ta có thể đưa ra.

#3: Tăng cường kiểm soát khách Trung Quốc và thị thực nhập cảnh

Chính phủ Trung Quốc rõ ràng không cho phép khách du lịch, sinh viên, hay các giám đốc kinh doanh đi lại tự do trên mọi miền Trung Quốc, và họ áp đặt hạn chế chặt chẽ đối với nhiều loại khách thăm, bao gồm cả nhà báo và những người làm phim tài liệu. Trong khi đó Hoa Kỳ cho phép gần như là bất cứ công dân Trung Quốc nào xin thị thực đều được đi lại tự do trong nước chúng ta. Điều này cần phải chấm dứt ngay!

Do đó, như một phần của nỗ lực chống gián điệp, cần kiểm soát bất cứ ai đến từ Cộng hòa Nhân dân Trung Quốc xin thị thực. Trong khi đại đa số khách Trung Quốc đến trong hòa bình, có thừa đủ mật vụ trong đám đông đó, đủ để buộc phải có sự phòng ngừa nghiêm túc hơn.

Liệu điều đó có là "phân loại chủng tộc"? Tuyệt đối không. Đó là phân loại "nước xuất xứ", và điều này cần phải làm bởi chính Trung Quốc đã chứng tỏ là nước hung hăng nhất trên thế giới trong việc xuất khẩu gián điệp sang Mỹ.

#4: Tuyên bố tấn công mạng là hành động chiến tranh - và đáp trả thích đáng

Chính quyền của Tổng thống Obama đã kêu gọi có một chính sách toàn diện hơn về an ninh mạng, và điều này chỉ có lợi mà thôi. Hòn đá tảng của chính sách này phải là việc coi bất kỳ cuộc tấn công mạng nào do nhà nước tài trợ là hành động chiến tranh, phải chịu sự trả đũa bằng kinh tế, chính trị, và nếu cần cả quân sự. Hơn nữa, chúng ta cần phải hoàn toàn trung thực về điểm xuất phát của những cuộc tấn công mạng đó và đáp trả trực tiếp.

Về mặt này, đã quá lâu, chúng ta cho phép đảng Cộng sản Trung Quốc nấp đằng sau những lý do lố bịch là những hành động tin tặc xuất phát từ mạng Internet kiểm duyệt và giám sát gắt gao nhất trên thế giới là ngoài tầm kiểm soát của Đảng. Hãy tin chúng tôi: Nếu những tin tặc đó đang phát tán những đoạn video quay cảnh đàn áp tàn bạo ở Tây Tạng hay

những cuộc mít tinh ủng hộ dân chủ ở Thượng Hải, hay những người theo Pháp Luân Công ở Thành Đô, cảnh sát mạng của Trung Quốc có thể và sẽ tìm ra và ngăn chặn ngay - gần như là vĩnh viễn. Như vậy, cần phải chấm dứt trò chơi đồ chữ và gọi tin tặc Trung Quốc là tin tặc được nhà nước Trung Quốc bảo trợ.

Chúng ta cũng tin là việc bồi thường thiệt hại kinh tế cho những nạn nhân của tin tặc Trung Quốc phải là một phần của bất cứ chính sách toàn diện về an ninh mạng. Tương tự như vậy, Quốc hội Mỹ, cùng với EU, Quốc hội Nhật Bản, và các cơ quan lập pháp khác trên toàn thế giới phải ra các đạo luật đòi hỏi bồi thường cho các công dân, công ty chịu thiệt hại từ các vụ tấn công của tin tặc nước ngoài. Để cho việc bồi thường có hiệu lực, những đạo luật đó phải cung cấp cơ chế mạnh để tịch biên tài sản của các công ty bị phát hiện có tham gia vào tấn công mạng - trường hợp như việc tham gia của một công ty viễn thông lớn của Trung Quốc vào cuộc tấn công chúng tôi đã mô tả ở Chương 10.

#5: Phát triển một “Công tắc ngắt Trung Quốc” cho mạng Internet

Từ quan điểm chiến lược, không có sự khác biệt thật sự nào giữa một nhà máy điện bị tên lửa Trung Quốc phá hủy hay một nhà máy bị làm tê liệt bởi tin tặc Trung Quốc. Cả hai mối đe dọa đều có thực. Cả hai đều cần được dự tính và có biện pháp chống lại.

Một khi ngay trong cả thời gian được gọi là "hòa bình" tin tặc Trung Quốc đã tấn công và thăm dò liên tục các cơ quan Mỹ thì việc cấp thiết phải làm là phát triển một "công tắc ngắt Trung Quốc" để có thể cắt liên kết Internet nước Mỹ ra khỏi tất cả các địa chỉ IP Trung Quốc trong trường hợp có chiến tranh mạng tổng lực. Nhưng đó không phải là tất cả.

Nhiều cuộc tấn công mạng của Trung Quốc được thực hiện từ các máy chủ và máy tính cá nhân bên ngoài Trung Quốc mà đã bị các lũ đoàn tin tặc Đỏ chiếm quyền sử dụng. Điều đó có nghĩa là cần có công tắc ngắt mức hai để cách ly hoàn toàn các cơ sở then chốt của hạ tầng nước Mỹ - các công ty công ích, ngân hàng, các công ty quốc phòng - khỏi mạng Internet.

Thảo luận chính trị về hệ thống cực kỳ cần thiết này chắc chắn sẽ bao gồm các luận cứ đầy ý nghĩa về tự do ngôn luận và các quyền tự do công dân. Rõ ràng là bất cứ giải pháp nào phải được thiết kế với tác động nhỏ nhất lên trao đổi thông tin dân sự và tuyệt đối không được hạn chế tiếp cận đến báo chí truyền thông. Tuy nhiên, đáng tiếc là đe dọa bên ngoài đối với tự do của chúng ta hiện thực hơn các câu chuyện mưu toan tưởng tượng trong nước; và nếu chúng ta tin tưởng ở chính phủ của mình với một kho vũ khí hạt nhân khổng lồ, chúng ta cũng cần có khả năng tin là chính phủ đó có thể có hành động đúng lúc để bảo vệ đất nước chúng ta khỏi cuộc tấn công mạng tổng lực từ bên ngoài.

#6: Nêu đích danh Bắc Kinh với những vụ gián điệp và ăn cắp tảo tợn

Cũng giống như chúng ta gọi một tin tặc Trung Quốc là tin tặc Trung Quốc, chúng ta cần gọi gián điệp là gián điệp và công khai trừng phạt Trung Quốc cho hành vi gián điệp thù địch. Chúng ta phải thể hiện rõ là Hoa Kỳ, Nhật Bản, Hàn Quốc, Đài Loan, Australia, Ấn Độ, và Liên minh châu Âu sẽ không tiếp tục ngoảnh mặt đi trong khi các điệp viên của Bắc Kinh ăn cắp công nghệ của chúng ta, phá hoại các cơ quan của chúng ta, và chuẩn bị cho cuộc chiến

tranh mạng của ngày tận thế. Nếu CHND Trung Quốc muốn làm ăn với chúng ta, họ sẽ phải cư xử như là họ thuộc về cùng một câu lạc bộ của các nước có thương mại tự do và bình đẳng.

Đối mặt và chống lại mối đe dọa quân sự ngày càng tăng của Trung Quốc

Chúng ta không thể quay lưng lại với thực tế: tăng trưởng kinh tế nhanh chóng của Trung Quốc trên cơ sở bào mòn nền tảng sản xuất của nước Mỹ đang là nguồn tài chính cho việc leo thang quân sự của Trung Quốc nhanh hơn cả tốc độ tăng trưởng kinh tế. Đó là sự tăng cường nhiều mặt của cỗ máy chiến tranh trên không, dưới đất, trên biển, trong không gian mạng và trong vũ trụ mà sắp tới sẽ đe dọa ưu thế quân sự của Mỹ. Chúng ta cần phải nhận ra và chống lại mối đe dọa đó; và khi làm việc đó, chúng ta phải luôn tự hỏi mình: Tại sao chúng ta lại mua nhiều sản phẩm của Trung Quốc đến vậy nếu như lợi nhuận từ sản phẩm đó được dùng để mua vũ khí nhắm vào đầu chúng ta?

#1: Chúng ta không thể áp đảo Trung Quốc với sức mạnh công nghiệp

Như nguyên tắc chiến lược đầu tiên, Hoa Kỳ phải nhận ra là Trung Quốc đang đưa Hoa Kỳ vào cùng một vai trò như nước Đức phải đối mặt với Hoa Kỳ thời Tổng thống Roosevelt trong Thế chiến thứ II. Hoa Kỳ thắng nước Đức quốc xã không phải nhờ công nghệ vượt trội mà nhờ sức mạnh áp đảo của bộ máy công nghiệp.

Ngày nay, thế trận đã đảo lại bởi vì giờ đây Trung Quốc có thể cho xuất xưởng hàng đoàn tàu, xe tăng, và phi cơ từ các nhà máy của mình. Vì ưu thế về *số lượng* vũ khí của Trung Quốc có thể chôn vùi ưu thế về *chất lượng* vũ khí của Mỹ - giống như sức mạnh vật chất của nước Mỹ đã thắng Đức quốc xã – chúng ta cần phải khôn ngoan và có đầu óc hơn trong chiến lược quân sự.

Đã thành quy luật, chúng ta phải cấp thiết tăng “hiệu quả sử dụng vốn” từ tổ hợp công nghiệp quân sự già nua, tốn kém của chúng ta. Hệ thống mua sắm vũ khí hiện nay tạo ra các hệ thống vũ khí đắt khủng khiếp, luôn vượt mức ngân sách, luôn chậm tiến độ, và thường có trục trặc.

Cùng thời gian đó, chúng phải nhận ra là khi Trung Quốc chạy đua vũ trang nhanh chóng thì khả năng dễ bị tổn thương của chúng ta chỉ có tăng lên. Do đó, nếu chúng ta một ngày nào đó phải đối đầu với Trung Quốc trong chiến tranh lạnh đang leo thang, thì thời điểm là *bây giờ*. Chúng ta cần phải công khai nêu Trung Quốc bằng tên khác với sự tăng trưởng hòa bình và nghiêm túc tự hỏi tại sao quy chế “tối huệ quốc” lại thuộc về một nhà nước đang là mối đe dọa quân sự hàng đầu của chúng ta.

#2: Chúng ta không thể bị lôi kéo vào chạy đua vũ trang và chui vào “bẫy Reagan”

Từ quan điểm chiến lược, các lãnh đạo chính trị và quân sự nước Mỹ phải nhận ra là với tiền đầy túi Bắc Kinh sẽ thích đẩy Hoa Kỳ vào vai trò giống như Liên Xô đã đối mặt với nước Mỹ dưới thời Ronald Reagan vào những năm 1980. Trung Quốc biết rõ là chính quyền Reagan đã chôn vùi Liên Xô bằng cách lôi kéo vào chạy đua vũ trang dẫn đến kiệt quệ Liên Xô – và tạo ra sự sụp đổ của các chế độ cộng sản trên toàn thế giới.

Ngày nay, lại một lần nữa, thế trận đã đảo lại. Trung Quốc với hàng ngàn tỷ đô-la dự trữ ngoại hối, nền kinh tế tăng trưởng nhanh, quân sự hóa chóng mặt, sẽ rất muốn lôi kéo nước Mỹ đang cạn kiệt tài chính vào một cuộc chạy đua vũ trang nhằm đánh sập nền tài chính nước Mỹ. Chính thực tế này đòi hỏi Mỹ phải vừa khôn khéo vừa có định hướng chiến lược - cũng như có hành động chủ động ngăn ngừa sự tăng trưởng quân sự chớp nhoáng của Trung Quốc.

#3: Đánh giá trung thực những điểm dễ bị tổn thương của chúng ta

Theo đề xuất của Ủy ban Mỹ - Trung, Lầu Năm góc phải báo cáo hàng năm về khả năng của quân đội Mỹ chống lại một cuộc tấn công trên không và bằng tên lửa của Trung Quốc vào các căn cứ khu vực và lên danh sách các bước cụ thể để có thể sống sót sau cuộc tấn công đó. Ủy ban cũng đã yêu cầu bên quân sự "tăng cường tương tác với các đồng minh ở Tây Thái Bình Dương" và "mở rộng mối quan hệ đến các nước khác ở châu Á để thể hiện sự cam kết liên tục của Mỹ đối với khu vực." Xây dựng các mối liên minh mạnh với ba nước có thể là mục tiêu của Trung Quốc trong tương lai - Nhật Bản, Ấn Độ, và Việt Nam - là một phần quan trọng của chiến lược này.

#4: Chúng ta cần tước bỏ Vũ khí Hủy diệt việc làm của Trung Quốc nếu chúng ta muốn ngăn chặn Trung Quốc xây dựng quân đội đại quy mô

Nhà lý thuyết quân sự nổi tiếng người Phổ Karl von Clausewitz đã từng nói "Chiến tranh là sự tiếp diễn của chính trị, nhưng bằng các phương tiện khác." Ngày nay, cũng theo tư duy đó, chúng ta cần nhận ra là việc Trung Quốc xây dựng quân đội nhanh chóng là sự tiếp diễn trực tiếp của tăng trưởng kinh tế, và một phần quá lớn của tăng trưởng đó là nhờ gây thiệt hại cho Hoa Kỳ.

Đó là vì sao chúng ta cuối cùng phải hiểu là cách tốt nhất để tước bỏ vũ khí hủy diệt việc làm của Trung Quốc không phải là "giữ công ăn việc làm của chúng ta" - mặc dù điều này cũng rất quan trọng. Thay vì thế, cách tốt nhất để đối đầu với những mảnh khóc thương mại không công bằng của Trung Quốc là phòng vệ quốc gia:

Nếu chúng ta nhường cơ sở sản xuất cho bọn con buôn Trung Quốc trong khi chúng ta vẫn tiếp tục cấp tài chính cho tăng trưởng của Trung Quốc bằng cách mua sản phẩm của họ và chịu thâm hụt thương mại khổng lồ, tất cả những gì chúng ta, những người tiêu dùng, đang làm là đảm bảo cái chết cuối cùng của chính mình.

Chống lại con Rồng thực dân

Như chúng tôi đã minh họa chi tiết, gót giày Trung Quốc đang duyệt binh trên toàn lục địa châu Phi và tiến tới Mỹ Latin tìm cách độc chiếm các nguồn năng lượng và nguyên liệu thô cho cỗ máy công nghiệp của Trung Quốc. Cho đến nay, đế chế thực dân mới này đang mở rộng mà hầu như không gặp phải sự thách thức nào.

Đây là cơn thủy triều của chủ nghĩa thực dân Trung Quốc chắc chắn không phải là việc dễ dàng. Nhưng mọi hành trình đều bắt đầu từ những bước đi nhỏ bé, ít ra chúng ta có thể bắt đầu một số bước để đối phó với thách thức toàn cầu của Trung Quốc.

#1: Chặn đứng việc Trung Quốc lạm dụng quyền phủ quyết tại Liên Hiệp Quốc

Đây là một trong những câu hỏi luân lý quan trọng của thời đại, mà mỗi cá nhân chúng ta, với tư cách là công dân Mỹ, cần phải liên tục tự chất vấn mình và các chính trị gia: Tại sao Tổng thống Mỹ, Ngoại trưởng Mỹ và Đại sứ Mỹ tại Liên hiệp quốc vẫn giữ im lặng trong khi “kẻ buôn thảm” Trung Quốc tiếp tục sử dụng quyền phủ quyết của mình tại Liên hiệp quốc như một cái lá bài mặc cả cho việc tiếp cận nguồn tài nguyên thiên nhiên và các nguồn nguyên liệu thô tại các quốc gia lều lá như Iran và các chế độ độc tài quân sự như Sudan và Zimbabwe? Các hành vi thương mại thô bỉ của Trung Quốc nhằm xây dựng một đế chế thực dân cần phải được thẳng thắn lên án không chỉ bởi nước Mỹ mà cả thế giới – từ Âu sang Á đến Mỹ Latin, đặc biệt là cả châu Phi vốn đã phải hứng chịu hậu quả của chiến lược phủ quyết tàn bạo và man rợ của Trung Quốc.

#2: Cải tổ các phái đoàn ngoại giao với trọng tâm đối kháng Trung Quốc

Chúng ta cần cải tổ và tăng cường nhân sự cho các cơ quan đã và đang giúp thực hiện chính sách “quyền lực mềm” của chính phủ Mỹ. Các cơ quan này bao gồm ngành Ngoại giao, Cơ quan Phát triển quốc tế Hoa Kỳ, Tổ chức hòa bình, và nhiều đơn vị Mỹ đang thực hiện nhiệm vụ ở các khu vực đóng quân.

Một phần trong cuộc cải tổ ngành ngoại giao Mỹ là chúng ta cần theo dõi sát các hoạt động của Trung Quốc trên toàn thế giới. Sự theo dõi này phải tiến hành từ nguồn thông tin cơ sở trên toàn cầu. Vì vậy, từng thành viên trong số gần 300 sứ quán, lãnh sự, phái đoàn ngoại giao trên toàn thế giới cần phải bổ sung cho mình ít nhất một chuyên gia nghiên cứu về Trung Quốc. Nói rộng hơn, trọng tâm mới này giúp chúng ta xây dựng một đội ngũ chuyên gia phân tích Trung Quốc cốt lõi trong các cơ quan ngoại giao và tình báo Mỹ.

Chúng ta cũng không thể bỏ qua sự đóng góp của các doanh nghiệp cho việc triển khai quyền lực mềm của nước Mỹ. Sự thực là nhiều giám đốc Mỹ tự coi mình là những người yêu nước, và chúng ta cần lôi kéo các công ty có hoạt động ở nước ngoài hành động như nhũ đại sứ của đất nước chúng ta.

#3: Dem thông điệp của nước Mỹ đến toàn thế giới

Tất cả chúng ta đã và đang được nghe tin tức từ đài phát thanh Hoa Kỳ ở mọi ngõ ngách thế giới, và chính chúng ta cũng biết đến quyền lực của thông tin này. Chúng ta cũng biết tầm

quan trọng của các cơ sở như trung tâm Hoa Kỳ cung cấp thư viện và các chương trình văn hóa trong việc cảm hóa trái tim và tâm hồn người dân ở các nước đang phát triển.

Về Đài Tiếng nói Hoa Kỳ, chúng ta nên hiểu một thực tế là truyền hình vệ tinh vô cùng phổ biến tại các vùng nông thôn Trung Quốc, nơi những ngôi nhà nông thôn bằng gạch mộc 200 năm tuổi vẫn thờ ra những chảo vệ tinh lớn. Vì thế, điều quan trọng là phủ sóng sóng truyền hình vệ của Đài Tiếng nói Hoa Kỳ tới lãnh thổ Trung Quốc. Có thể tận dụng hệ thống vệ tinh địa tĩnh sẵn có ở châu Á. Nếu người Trung Quốc phản đối, chúng ta cần nói cho họ biết đó là cách chúng ta thực hiện một phần điều khoản “tiếp cận thị trường” mà họ đã ký với Tổ chức Thương mại Thế giới.

Phương Tây có lẽ cũng xem xét các phương thức chủ động cung cấp dịch vụ máy chủ proxy miễn phí cho công dân Trung Quốc. Dịch vụ này sẽ cho phép người dùng internet bên trong Vạn lý Hỏa thành có thể thoải mái khám phá “thế giới mạng thực sự”.

Khi xem xét các phương thức như vậy, cần nhớ rằng nước Mỹ vẫn còn là ông vua cực mạnh trong truyền thông và marketing trên thế giới. Với khả năng của chúng ta, thật ngạc nhiên khi chúng ta đã hoàn toàn thất bại trong việc tận dụng khả năng đó để quảng bá hiệu quả các giá trị dân chủ của chúng ta ra nước ngoài.

#4: Thay thế tiếng Pháp và tiếng Đức bằng tiếng Hoa trong trường trung học của chúng ta

Chúng ta đều cổ súy thế giới đa ngôn ngữ như hiện nay, nhưng thật vô cùng thiếu cận trong thế kỷ 21 nếu nhiều trường trung học cứ tiếp tục yêu cầu học sinh phải đáp ứng các yêu cầu ngoại ngữ với những khóa học tiếng Pháp và tiếng Đức chứ không phải tiếng Hoa phổ thông. Thực tế, tiếng Hoa cần phải được dạy ngay từ khi đầu cấp tiểu học. Đó là cách chúng ta đáp lại kẻ thù, và đó là hệ thống giáo dục của chúng ta. Vì vậy, hãy vận động hội đồng nhà trường thay đổi cho phù hợp. (Khi bạn tham gia vận động, hãy cố gắng làm cho họ thay thế viết tay uốn lượn bằng chữ đánh qua bàn phím).

Ngăn chặn Trung Quốc bằng chính Trung Quốc

Ngay sau khi nhận chức Ngoại trưởng, Hillary Clinton thông báo cho cả thế giới là Mỹ sẽ không gây sức ép với Trung Quốc về vấn đề nhân quyền. Từ đó không có lời lẽ khinh xuất nào được nói về vấn đề này.

Sự thật là: Chúng ta cần một cuộc “cách mạng hoa nhài” ở Trung Quốc – trong hòa bình hay không hòa bình – để hoặc là giải thoát nhân dân Trung Quốc khỏi sự đô hộ của đảng Cộng sản Trung Quốc hoặc làm cho lãnh đạo đảng Cộng sản nói lỏng bàn tay cai trị chuyên chế đối với đất nước đông dân nhất thế giới. Trong thực tế, hạn chế lời nói và áp lực về những vi phạm nhân quyền như Ngoại trưởng Clinton đã làm đang đưa Trung Quốc đi sai hướng và làm cho cả thế giới đang phát triển có cảm giác – hy vọng là cảm giác sai – là

phương Tây ngầm đồng ý với chế độ Bắc Kinh và nhãn hiệu chủ nghĩa tư bản nhà nước chuyên chế của họ.

#1: Thiết lập lại nhân quyền làm yếu tố của chính sách đối ngoại Hoa Kỳ

Nước Mỹ và các nước khác trên thế giới phải tiếp tục tạo áp lực lên Trung Quốc yêu cầu tôn trọng những quyền con người cơ bản, bao gồm tự do ngôn luận, tự do lập hội, tụ tập và thờ cúng, cùng với quyền tự do lập tổ chức tại chỗ làm việc và quyền tự quyết về sinh đẻ.

Hoa Kỳ phải sẵn sàng đứng ra bảo vệ quyền lợi của các dân tộc bản địa như những người ở Tây Tạng, Nội Mông, và tỉnh Tân Cương; và điều này bao gồm cả việc kêu gọi ngừng ngay lập tức các chiến dịch thanh trừng sắc tộc đang xảy ra ở những "khu tự trị" giả tạo của Trung Quốc.

#2: Phân tán đầu tư, không đầu tư tập trung

Chiến dịch phân tán đầu tư chống lại các công ty Nam Phi đã rất thành công trong việc lật đổ chế độ phân biệt chủng tộc. Chúng tôi đề nghị chiến thuật tương có thể cũng hiệu quả đối với đất nước phụ thuộc vào đầu tư nước ngoài như Trung Quốc. Hãy thực hiện công việc của mình bằng cách *không* đầu tư vào các công ty Trung Quốc, các quỹ đầu tư tương hỗ, hay thậm chí các quỹ tăng trưởng "nước đang phát triển" đang mua đầy các cổ phiếu của Trung Quốc.

Thực ra, bạn sẽ làm lợi cho mình bằng cách giảm sự phụ thuộc vào một nền kinh tế đầy rủi ro, tham nhũng, không minh bạch, với bong bóng bất động sản lúc nào cũng muốn vỡ. Nếu bạn muốn chơi quân bài tăng trưởng kiểu Trung Quốc, ít nhất hãy làm điều đó ở một khoảng cách bằng cách cân nhắc đầu tư vào các công ty và đồng tiền của các nước có tài nguyên phong phú như Australia và Brazil và cũng đang tăng trưởng nhanh như Trung Quốc.

#3: Hạn chế xuất khẩu công cụ kiểm duyệt Internet

Có quá nhiều "viên gạch" ảo đã được đặt xuống để xây nên "Vạn lý Hòa thành" được chế tạo ở Hoa Kỳ bởi những công ty tiếng tăm nhất – trong đó có Cisco là điển hình cho vấn đề này. Đã quá đến lúc chúng ta phải chấm dứt tội đồng lõa và chính sách hai mặt kiểu này. Quốc hội phải thông qua đạo luật hạn chế xuất khẩu bất kỳ sản phẩm phần mềm hay phần cứng mà có thể bị các chế độ chuyên chế dùng để kiểm duyệt Internet và các hệ thống viễn thông.

Đương đầu với thách thức không gian của Trung Quốc

Trong những vấn đề chúng ta đã bàn luận, sự cạnh tranh để thiết lập quyền lực trong không gian trên cao có thể có tác động lớn nhất đến tương lai con em chúng ta. Việc đảm bảo cho con em chúng ta sẽ không phải chịu đựng cơn ác mộng của Tổng thống Lyndon B. Jonson "ngủ dưới ánh trăng cộng sản" buộc phải có hành động nhanh chóng ngay lập tức.

Với chương trình vũ trụ công cộng đang tan vỡ và ngân sách liên bang bị khủng hoảng, cần có những ý tưởng mới mẻ hoàn toàn.

#1: Tận dụng lợi thế của công nghiệp tư nhân Mỹ để giảm giá thành

Sự hỗ trợ của chính phủ đã là cực kỳ quan trọng để bắt đầu xây dựng nhanh chương trình vũ trụ của chúng ta sau khi xuất hiện vệ tinh Sputnik. Tuy nhiên, từ sau thành công của chương trình Apollo, rủi ro đạo đức của việc chi tiêu ngân sách cộng với cách thu vén ngân sách cho khu vực bầu cử của các nghị sĩ đã tạo ra thị trường gần như độc quyền của các nhà không lồ hiệu quả thấp trong ngành vũ trụ và để lại cho chúng ta sự quan liêu trong ngành thăm dò không gian. Họ chỉ dám rụt rè đến những nơi con người đã khám phá nhiều lần rồi - với một chi phí khổng lồ.

Đã đến lúc phải biến sự độc quyền của chính phủ trong ngành vũ trụ thành ngành công nghiệp tư nhân và để cho cả bên dân sự lẫn quân sự được hưởng lợi từ các động lực thị trường vốn đã luôn phục vụ tốt cho đất nước. Không phải kỵ binh của tướng Custer đã chinh phục miền Tây nước Mỹ mà chính những người khai mỏ, chủ trang trại gia súc, những đoàn xe và đường sắt đã làm nên chiến công đó. Một container chứa đầy những phi hành gia chính phủ bay quanh trái Đất ở khoảng cách còn gần hơn là từ Boston đến New York không phải là cách chúng ta tiến đến những chân trời mới.

Thực ra, giảm chi phí thám hiểm không gian là điều mà các công ty mới năng động như SpaceX, Scaled Composites, Sierra Nevada, và XCOR đang làm. Thậm chí còn hay hơn khi tư duy thiết kế vũ trụ tự do, vận động không ngừng là điều mà các doanh nghiệp nhà nước to lớn của Trung Quốc không thể bắt chước và giới lãnh đạo chuyên chế thích kiểm soát của Trung Quốc không bao giờ cho phép thứ tư duy đó - mặc dù các gián điệp và tin tặc Trung Quốc chắc chắn sẽ cố gắng ăn cắp các công nghệ mới phát minh ra. Do đó, chúng ta cần phải đẩy mạnh ưu thế công nghiệp tư nhân Mỹ trong lĩnh vực sống còn này.

Vì những lý do đó, giám đốc NASA Charles Bolden đã kêu gọi các công ty tư nhân nhanh chóng tiếp nhận những chức năng trần tục hơn như "vận tải vũ trụ" và cung cấp "tiếp cận tin cậy và thường xuyên đến quỹ đạo thấp vòng quanh trái Đất." Bàn giao những chức năng trần tục đó cho doanh nghiệp tư nhân sẽ cho phép NASA quay trở về với những thách thức khám phá vũ trụ hấp dẫn hơn. Mục đích này được hỗ trợ bởi ngân sách của Tổng thống Obama cung cấp thêm 6 tỷ USD cho NASA để phân bổ chuyên cho việc thuê dịch vụ phóng tên lửa của tư nhân. Chúng ta cần ngăn chặn những nỗ lực của Quốc hội muốn nhấn chìm kế hoạch này, họ đang chống lại tư nhân hóa và muốn đưa NASA trở lại chương trình buồn ngủ với những công việc xã hội hóa.

#2: Khuyến khích giáo dục STEM

Trung Quốc đang sản xuất ra nhiều gấp 10 lần số nhà khoa học và kỹ sư so với Hoa Kỳ; và đất nước của chúng ta đang tụt lại xa phía sau trong lĩnh vực này. Chúng ta cần nhân đôi những nỗ lực của mình ở cấp cá nhân, gia đình, công ty, và chính phủ để thu hẹp khoảng cách

đang ngày càng rộng này bằng cách động viên thế hệ trẻ trở thành kỹ sư và nhà khoa học, bằng cách cung cấp tài chính thích hợp, xây dựng các cơ sở, và tạo cơ hội cho lớp trẻ.

Theo đó, các học bổng, chương trình cho vay sinh viên, các quỹ giáo dục phải được điều chỉnh thích hợp để nhấn mạnh vào Khoa học, Công nghệ, Kỹ thuật, và Toán học - những môn học STEM. Cùng lúc đó, các bậc phụ huynh cần động viên con em mình theo đuổi những ngành nghề khoa học công nghệ (STEM). Giới truyền thông cũng có thể đóng góp phần của mình bằng cách tạo ra các thông điệp và các nhân vật điển hình về những đứa trẻ thông minh đã làm những điều to lớn để thúc đẩy nền văn minh. Tương tự, các công ty cũng có thể tham gia bằng cách công khai thưởng cho những kỹ sư hàng đầu của mình giống như họ nâng niu lòng tự trọng của những người bán hàng giỏi nhất với những bữa tối phần thưởng và chuyến đi nghỉ ở miền nhiệt đới.

#3: Xác định chủ quyền với mặt Trăng trước khi Trung Quốc kịp làm điều đó

Sau khi đọc xong quyển sách này, bạn có thực sự nghĩ chương trình không gian của Trung Quốc sẽ dành cho sự tốt đẹp của thế giới? Sự thật là chúng ta phải tính đến việc Trung Quốc sẽ bắt đầu chiếm đoạt tài nguyên vũ trụ giống hệt như họ đang vẽ ra toàn bộ biển Nam Trung Quốc là khu vực ảnh hưởng và tuyên bố lãnh hải Nhật Bản có tiềm năng lớn về tài nguyên là lãnh thổ đặc quyền của Trung Quốc.

Đó là lý do tại sao Hoa Kỳ phải bắt đầu đặt ra tuyên bố chủ quyền đối với các tài nguyên vũ trụ như mặt Trăng khi chúng ta còn đủ mạnh để làm điều đó. Chúng ta cũng phải tuyên bố chủ quyền đối với các thiên thạch giàu tài nguyên như thiên thạch Eros và những điểm có thể chiếm được như tiểu hành tinh Ceres, sao Hỏa, và các điểm Lagrange trên quỹ đạo. Khi các nước khác la ó phản đối về việc "chiếm đất" của chúng ta, hãy mời họ đến bàn đàm phán và thiết lập một hệ thống công bằng cho phép tự do kinh doanh, tự do suy nghĩ, và con người tự do có thể mang thừa kế của loài người đến các vì sao chứ không phải là nước tư bản nhà nước Trung Quốc chuyên chế và đàn áp.

Những suy nghĩ kết luận

Trong khi mỗi hành động cá nhân, quyết định của lãnh đạo doanh nghiệp, và những cải cách chính phủ đã được đề xuất trong chương này sẽ cải thiện đáng kể triển vọng là quan hệ Hoa Kỳ - Trung Quốc sẽ phát triển thịnh vượng chứ không phải là ăn bám lẫn nhau, cái mà cả thế giới đang cần là điều chỉnh thái độ chung.

Đã quá lâu, chúng ta ở phương Tây đã chờ đợi nền kinh tế tăng trưởng của Trung Quốc có thể biến đổi một chế độ chuyên chế tàn bạo thành một đất nước dân chủ, tự do và cởi mở. Chúng ta đã chờ đợi qua cuộc tàn sát ở quảng trường Thiên An Môn, các chiến dịch thanh trừng sắc tộc ở Nội Mông, Tây Tạng, và Tân Cương; sự phát triển của cỗ máy tuyên truyền hoàn thiện nhất thế giới và sự kiểm duyệt ngặt nghèo đối với Internet; việc bán tràn ngập thị

trường thế giới những sản phẩm nguy hiểm chết người; sự tàn phá cơ sở sản xuất của nước Mỹ; sự ô nhiễm quy mô lớn những tài sản chung toàn cầu; sự tấn công liên tục của một mạng lưới gián điệp tinh vi lên những mục tiêu quân sự và công nghiệp; và sự nổi lên của lực lượng vũ trang viễn chinh năm thứ quân đủ khả năng một ngày nào đó sẽ áp đặt những đòi hỏi vô lý về chủ quyền lên toàn cầu – và không nghi ngờ là cả vũ trụ.

Chúng ta không được phép chờ đợi thêm. Thực ra đã muộn để tất cả chúng ta cùng đối đầu Trung Quốc – thậm chí khi chúng ta phải đối đầu với chính những hy vọng giả tạo là bằng cách nào đó, ngược với tất cả những gì chúng ta chứng kiến, sự trỗi dậy của Trung Quốc sẽ mang tính hòa bình.

Và ở đây cũng không cần phải nhắc lại trong khi chúng ta tiến hành xử lý từng vấn đề một, từ chủ nghĩa con buôn của Trung Quốc và sự an toàn sản phẩm đến biến đổi khí hậu, nhân quyền, và hợp tác quân sự, thì làm việc với Trung Quốc ở bất kỳ cấp nào cũng sẽ cần luôn đề cao cảnh giác. Đồng thời cần tuân thủ chặt chẽ lời khuyên của Ronald Reagan từ thời chiến tranh lạnh về đàm phán với Liên Xô. Vì tiền sử thâm nho của Trung Quốc từ trước đến nay, với Bắc Kinh, chúng ta phải "ngghi ngờ và liên tục kiểm tra lại" một cách thích hợp.

Trở lại năm 1984, tôi có nhiệm vụ viết diễn văn cho Ronald Reagan trong chuyến viếng thăm Trung Quốc. Đây là chuyến thăm đầu tiên của một tổng thống Mỹ kể từ khi Richard Nixon bắt đầu quan hệ với những người cộng sản năm 1972, sự kiện này xảy ra trong thời kỳ của những hứa hẹn lớn và tiến triển quan trọng của chính trị Trung Quốc.

Thời điểm đó, người đứng đầu Trung Quốc là Đặng Tiểu Bình có vẻ thể hiện mong muốn chân thành chuyển từ đất nước nhà tù biệt lập của Mao sang cộng đồng những quốc gia hiện đại, dân chủ và tránh xung đột với phương Tây. Đáp lại, các công ty Mỹ như Coca-Cola, KFC và Proctor and Gamble bắt đầu đặt nền móng ở Trung Quốc và xuất khẩu từ Trung Quốc sang Mỹ tăng dần - ở mức độ chưa có lý do gì để báo động.

Một khi quá trình tự do hóa kinh tế và dân chủ ở Trung Quốc vẫn tiếp tục, Mỹ đã đứng khi tiếp tục tham gia sâu hơn nữa. Tuy nhiên, như bạn đã đọc trong cuốn sách này, quá trình tự do hóa đã kết thúc đột ngột vào tháng 6 năm 1989 với một cuộc diễu hành của xe tăng và cái kết đẫm máu ở quảng trường Thiên An Môn.

Từ sau vụ Thiên An Môn, đảng Cộng sản Trung Quốc phản động và tàn nhẫn dùng bất cứ phương tiện cần thiết nào để giữ vững quyền lực. Ngày nay, ẩn sau vẻ ngoài của "sự trỗi dậy hòa bình", nước Mỹ quá tin người đã đi quá sâu vào một mối quan hệ thương mại bất thường với Trung Quốc, phá hủy nền tảng sản xuất của mình và nhanh chóng làm giảm khả năng tự vệ đối với mối đe dọa quân sự ngày càng tăng từ Trung Quốc.

Trái ngược với mối đe dọa ngày càng tăng từ Trung Quốc, trong bối cảnh được sự hỗ trợ đặt nhằm chỗ của cả hai đảng, các Tổng thống Mỹ từ Bush I và Clinton đến Bush II và Obama đều tiếp tục theo đuổi tăng cường quan hệ với Bắc Kinh như thể mối quan hệ là khá bình thường. Đó là sai lầm cơ bản trong mối quan hệ Trung Quốc - Mỹ: những nhà chính trị của chúng ta tiếp tục đối xử với các nhà lãnh đạo Trung Quốc như là những người bạn dân chủ đến từ các quốc gia châu Âu hay Nhật Bản, trong khi thực tế đây là một chế độ xã hội đen giết người không khác gì Iran dưới sự cai trị của Ahmadinejad hay Libya dưới thời Gadhafi và tàn bạo giống hệt như nước Nga thời Stalin.

Tôi có thể đảm bảo với bạn rằng nếu Ronald Reagan là Tổng thống hiện nay, ông sẽ dừng cầm đầu với các nhà độc tài ở Bắc Kinh như ông đã từng làm với Liên Xô. Sẽ không có tình trạng "đãi ngộ tối huệ quốc" và không có sự phụ thuộc tê liệt vào Trung Quốc để hỗ trợ cho ngân sách chính phủ của chúng ta. Sẽ nhanh chóng có công lý cho gián điệp Trung Quốc, lệnh trừng phạt mạnh mẽ chống lại tin tặc mạng Trung Quốc, và không có khoan nhượng cho những hành vi con buôn như thao túng tiền tệ. Cũng sẽ có những phản ứng ngoại giao mạnh mẽ và liên tục với sự lạm dụng thương mại thô bỉ của Trung Quốc đối với quyền phủ quyết của Liên Hợp Quốc để chiếm các nguồn tài nguyên thiên nhiên trọng yếu từ các quốc gia nhỏ bé. Và cũng giống như Ronald Reagan yêu cầu Gorbachev "lật đổ bức tường",

ông cũng sẽ khẳng định với người Trung Quốc, "Chúng tôi đang ở bên bạn, không phải là bên của kẻ áp bức của bạn". Và ông sẽ đảm bảo với những người lao động Mỹ rằng "chúng tôi sẽ không vận chuyển công việc của bạn đến Quảng Châu cho các sản phẩm sản xuất với giá rẻ hơn nhờ lao động nô lệ, trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp, vi phạm bản quyền trắng trợn, và đồng Nhân dân tệ bị định giá thấp.

Trong thực tế, lịch sử đã dạy chúng ta bài học cay đắng nhất về những gì có thể xảy ra khi chúng ta ở trong cộng đồng các quốc gia dân chủ để mình bị quyến rũ bởi "phép lạ kinh tế" của một quyền lực độc tài đang lên. Thật vậy, trong cuộc khủng hoảng những năm 1930, nhiều giám đốc điều hành doanh nghiệp Mỹ bị dụ tới Đức bởi sự pha trộn quyến rũ của công nghệ tiên tiến, chủ nghĩa dân tộc cực đoan, và chủ nghĩa tư bản nhà nước tương tự một cách kỳ lạ với những gì đang tồn tại ở Trung Quốc ngày nay.

Trong phiên bản trước đó của nước Đức "trỗi dậy hòa bình", những doanh nhân xuất sắc nhưng bảo thủ ngây thơ như Henry Ford đã đầu tư khoản tiền khổng lồ xây dựng các nhà máy lớn ở Đức Quốc xã. Tất nhiên, đầu tiên chính phủ Đức tước đi sự kiểm soát của Ford thông qua tất cả mọi biện pháp, từ yêu cầu về nội địa hóa linh kiện cho đến thanh lọc sắc tộc quản lý. Cuối cùng, công ty được đổi tên thành Ford-Werke, đặt dưới sự kiểm soát hoàn toàn của chính phủ, và được sử dụng hầu hết trong việc chuyên chở công cụ chiến tranh của Đức trong các cuộc chiến chớp nhoáng với các nước láng giềng khác nhau từ Ba Lan, Đan Mạch và Na Uy đến Hà Lan, Pháp, và Hy Lạp.

Cùng khoảng thời gian này, những người theo chủ nghĩa tự do được "giác ngộ" đổ xô đến Liên bang Xô Viết mới, và nhà báo Lincoln Steffens chuyên moi tin nổi tiếng đã trở về nước Mỹ cùng tuyên bố, "Tôi đã nhìn thấy tương lai, và nó hoạt động!" Trong sự phấn khích, Henry Ford lao đến xây dựng một nhà máy ô tô tại Gorky để tham gia vào thị trường mới dưng cam này. Tất nhiên, đây cũng là một nơi độc tài toàn trị, và Ford đã bị gạt một lần nữa.

Dưới ánh sáng của lịch sử và bức chân dung đậm nét của Trung Quốc ngày nay được minh họa một cách chính xác trong cuốn sách này, tất cả các nhà lãnh đạo chính trị và kinh tế từ Detroit và Washington tới Paris, London, và Tokyo nên có một cảm nhận nghiêm túc về những gì đang xảy ra ngày nay. Vì vậy, khi bạn đọc xong cuốn sách này và chuẩn bị hành động để đáp lại lời kêu gọi khẩn cấp của cuốn sách, xin nhớ hai điều:

Đầu tiên, mỗi ngày, hàng chục triệu cá nhân thành công của Trung Quốc từ San Francisco và Toronto đến Singapore và Đài Loan chứng minh rằng người dân Trung Quốc và văn hóa Trung Quốc có thể phát triển mạnh trong xã hội tự do. Khi mọi người bị đánh đập, tra tấn, hoặc bị giết để duy trì quyền lực hoặc khi các nhà đầu tư nước ngoài và các đối tác kinh doanh bị lừa dối và các bí mật thương mại và công nghệ của họ bị vi phạm bản quyền, đó không phải là do "người Trung Quốc". Điều này hoàn toàn không đúng.

Thứ hai, mỗi người chúng ta nên nghĩ kỹ để cẩn thận xem xét những ngụ ý trong cuộc trao đổi sau đây giữa Thủ tướng Trung Quốc Chu Ân Lai và Ngoại trưởng Mỹ Henry Kissinger ở một cuộc họp năm 1973 trong giai đoạn hình thành mối quan hệ bình thường với Trung Cộng:

Chu: *Có lẽ đó là tính cách quốc gia của người Mỹ dễ bị lừa gạt bởi những người có vẻ tử tế và ôn hòa.*

Kissinger: *Đúng vậy.*

Chu: *Nhưng thế giới không đơn giản như thế...*

Thực vậy...

—Nghị sĩ **Dana Rohrabacher**,
Quận 46 (đảng Cộng hòa, bang California)